

Arrest

nr. 207 388 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 17 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 december 2017 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 14 februari 2010, in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig door de Belgische autoriteiten afgeleverd visum lang verblijf (type D), aan in België om zijn moeder te vervoegen. Hij wordt op 17 mei 2010 in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart.

1.2. Op 14 december 2017 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot beëindiging van verblijf in toepassing van artikel 44bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze beslissing, die verzoeker op 19 december 2017 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Mijnheer

naam : [K.]

voornaam : [L.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit : Guinee

Krachtens artikel 44bis§2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Uw moeder, [K.M.], kwam in het gezelschap van haar zoon uit een eerdere relatie, [D.K.] [...], in België aan op 01.05.2000 met een visum gezinshereniging om haar echtgenoot, [F.A.S.], te vervoegen. Zij zouden gehuwd zijn op [...] te [...].

Op 23.04.2008 werd bij het Belgische Consulaat te Conakry een aanvraag tot gezinshereniging ingediend voor u opdat u uw moeder en uw stiefvader zou kunnen vervoegen in België. Gezien de voorgelegde geboorteakte niet aan de voorwaarden voldeed, werd een integrale kopie van uw geboorteakte opgevraagd. Omdat er tegenstrijdigheden bestonden tussen de aanvankelijk ingediende geboorteakte en de integrale kopie, werd getwijfeld aan de authenticiteit van de geboorteakte. Bovendien had uw moeder bij de Administratie nooit eerder melding gemaakt van uw bestaan. Er werd een procedure opgestart om het verwantschap aan te tonen met een DNA-onderzoek. Op 14.01.2010 werd bevestigd dat uit de DNA-test bleek dat [K.M.] weldegelijk uw moeder is en op 15.01.2010 werden instructies gegeven dat overgegaan kon worden tot afgifte van een visum gezinshereniging.

Op 29.01.2010 werd een D-visum afgegeven aan u dat geldig was van 29.01.2010 tot 29.04.2010. Op 14.02.2010 kwam u aan in België en op 17.05.2010 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 21.04.2016 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Gent uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, door twee of meer personen, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht.

Op 15.07.2016 werd u door de Correctionele rechtbank te Kortrijk veroordeeld tot een werkstraf van 275 uur daar u zich schuldig gemaakt had, als dader of mededader, aan diefstal met geweld of bedreiging, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was (vervangende gevangenisstraf: 30 maanden) (feit gepleegd op 17.03.2016).

Op 15.07.2016 werd u in vrijheid gesteld in toepassing van artikel 33 van de wet op de voorlopige hechtenis.

Op 20.02.2017 maakte de Probatiecommissie bij de rechtbank van eerste Aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk uw dossier over aan de Procureur des Konings met het oog op het beoordelen van de opportuniteit om de vervangende straf waartoe u bij vonnis d.d. 15.07.2016 veroordeeld werd, in uitvoering te brengen. U had nl. geen enkel uur van de u opgelegde werkstraf gepresteerd en de Commissie was unaniem van mening dat u weigerde om uw medewerking te verlenen aan de correcte uitvoering van de autonome werkstraf.

Op 31.05.2017 bood u zichzelf aan bij de gevangenis te leper naar aanleiding de omzetting van uw werkstraf naar een gevangenisstraf van 30 maanden. De gevangenisdirecteur kende u diezelfde dag nog strafonderbreking toe in afwachting van de plaatsing van een enkelband.

Op 02.06.2017 werd u door de Burgemeester van Harelbeke een formele waarschuwing betekend dat u het gevaar liep het Rijk uitgezet te worden indien u zich opnieuw schuldig zou maken aan een inbreuk op de openbare orde.

Op 14.07.2017 werd u door de Correctionele rechtbank te Kortrijk veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel voor de duur van 4 jaar uitgezonderd 4 maanden effectief daar u zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke verwondingen of slagen, met voorbedachten rade, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende; aan opzettelijke verwondingen of slagen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (2 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen (3 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen met de omstandigheid dat dit feit gepleegd werd op de persoon van een minderjarige (feiten gepleegd tussen 30.01.2016 en 26.01.2017).

+++

Op 24.07.2017 werd u in het kader van artikel 62§1 van de Vreemdelingenwet een aangetekend schrijven verstuurd om u op de hoogte te stellen van het feit dat overwogen werd uw verblijf te beëindigen om u zo de mogelijkheid te bieden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. U haalde de aangetekende zending niet af.

+++

Hoewel u pas op 04.02.2010 in België aankwam, begon u reeds in 2014 voor overlast te zorgen in het centrum van Kortrijk. In het bestuurlijk verslag met referentie BS 000142/16 wordt gesteld: "[K.L.] is woonachtig te Harelbeke maar zorgt voor voortdurende overlast in het centrum van Kortrijk, hij pleegt quasi geen feiten in zijn woonplaats Harelbeke. Hij is altijd in het gezelschap van jongeren die zéér goed gekend zijn bij de politiediensten. De laatste maanden profileert hij zich meer en meer als leider van dergelijke groepjes en zorgt hij voor serieuze overlast door feiten van zinloos en bruto geweld te plegen". Wat volgt is een opsomming van niet minder dan 20 incidenten, gaande van afpersing, slagen en verwondingen, drugs, diefstal met geweld tot uiteenlopende vormen van overlast, waarbij u betrokken was over een periode gaande van 23.03.2014 tot en met 30.01.2016 (zie bestuurlijk verslag BS 000142/16).

Voor o.a. het incident d.d. 30.01.2016 werd u bestraft in het correctioneel vonnis d.d. 14.07.2017. Het slachtoffer stond in een pizzeria te wachten op zijn bestelling en werd lastiggevallen door een groepje jongeren waaronder uzelf. Toen hij de pizzeria wou verlaten, werd hem de weg versperd en gaf u hem 2 welgemikte kopstoten. Na zijn vertrek uit de pizzeria volgden u en enkele van de jongeren het slachtoffer waarna hij nog minstens een slag in het gezicht kreeg. De neus van het slachtoffer was trouwens al gespalkt n.a.v. een eerdere neusbreuk. Aanleiding van deze uitbarsting van geweld zou zijn dat het slachtoffer racistische opmerkingen over u zou gemaakt hebben op Facebook (zie vonnis van de Correctionele Rechtbank te Kortrijk d.d. 14.07.2017, bestuurlijk verslag BS 000142/16 en BS 000.147/16).

Slechts enkele dagen later, op 03.02.2016, zocht u weer uw toevlucht tot geweld nadat u iemand racistische opmerkingen hoorde maken tegen zijn vriendin (zie vonnis van de Correctionele Rechtbank te Kortrijk d.d. 14.07.2017).

Het bestuurlijk verslag met referentie BS 000322/16 maakt ook melding van het gegeven dat gesteld kan worden dat er inzake de geweldplegingen die door u gevoerd worden een zeker "dark number" aanwezig zal zijn. Er zijn immers slachtoffers die geen verklaringen wensten af te leggen, noch klacht in te dienen uit angst voor represailles uwentwege. Het is zeer zorgwekkend dat de politie vreest dat u bij veel meer geweldfeiten betrokken bent dan officieel geweten omdat veel van uw slachtoffers bang zijn van uw reactie als ze met hun verhaal naar de politie zouden gaan. Dit bewijst hoe wijdverspreid uw reputatie als iemand die kickt op geweld en die meedogenloos mensen afslaat, is zelfs wanneer zij bescherming zoeken bij de politie tegen uw agressie.

Naar aanleiding van de uitlezing van de GSM van één van uw vrienden op 21.03.2016 werden twee filmpjes van zgn. "streetfights" aangetroffen. Bij beide gevechten bent u prominent aanwezig. Het eerste gevecht vond plaats op klaarlichte dag in de ondergrondse tunnel onder het station te Kortrijk. Er zijn een 15-tal hangjongeren te zien die aan het supporteren zijn terwijl 2 anderen aan het vechten zijn. Het lijkt geen twijfel dat "gewone" passanten zich bijzonder onveilig voelen wanneer zij zich een weg moeten banen langs een groep kemphanen. Ondergrondse tunnels en dito parkings hebben sowieso al vaak een benauwend effect op veel gebruikers. Het tweede gevecht werd ergens in een verder onbekende ondergrondse parking opgenomen, het gevecht gaat er veel heviger aan toe: 2 jongens slaan op elkaar

in met de blote vuist. In het milieu van de hangjongeren doet het de ronde dat deze straatgevechten georganiseerd zijn en dat men kan wedden op de winnaar (zie BS 000322/16).

Op 04.04.2016 maakte u zich schuldig aan winkeldiefstal in de sportwinkel Decathlon te Kortrijk (zie bestuurlijk verslag BS 000329/16). Een zoveelste bevestiging dat u zich onaantastbaar voelde en u meer en meer opwerkte in het criminele milieu van Kortrijk.

Op 13.04.2016 sloeg en schopte u een 15-jarige jongen. U kwam met een 9-tal vrienden naar de schoolpoort van het KTA Pottelberg te Kortrijk om een "praatje" te maken met uw toekomstig slachtoffer. De politie werd ingelicht en na een controle, waarbij u zich onbeschoft gedroeg tegenover de politie, verlieten u en uw kompanen de plaats. Enkele uren later, u was dan nog met 2 vrienden, ontmoette u alsnog uw slachtoffer. Eén van uw vrienden filmde de knokpartij die daarop volgde. Op het filmpje is onder meer te zien hoe u het vijftienjarig slachtoffer, dat u herhaaldelijk vraagt om te stoppen met vechten en gewoon te praten, slagen en schoppen blijft toedienen. Uw slachtoffer kon 4 dagen niet naar school, verloor enkele stukken tand, had een bloedneus en verwondingen aan het oog en zijn ouders durfden hem niet meer alleen naar school of naar het centrum van Kortrijk laten gaan (zie vonnis van de Correctionele Rechtbank te Kortrijk d.d. 14.07.2017, bestuurlijk verslag BS 000347/16 en BS 000363/16). U lijkt niet stil te staan bij de impact van uw daden, u lijkt eerder te genieten van de angst die u inboezemt en het machtsgevoel dat dit u verschaft.

De feiten die leidden tot uw veroordeling d.d. 15.07.2016 zijn van een bijzondere ernst en getuigen van de manifeste afwezigheid in uw hoofde van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder. In het gezelschap van 5 anderen, gewapend met een grote hakbijl, een (vermoedelijk kapot) alarmpistool, een "airsoft gun" en een mes, hebt u een 56-jarige man midden in de nacht in zijn eigen woning overvallen en hem vervolgens met niets ontziend geweld bedreigd, geslagen en beroofd. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Kortrijk d.d. 15.07.2016 blijkt dat het slachtoffer verklaarde dat u diegene was die alles coördineerde en die de anderen opdrachten gaf. U hebt het slachtoffer hardhandig vastgenomen en een tweetal maal met een bijl net naast zijn hoofd geslagen, hem met een mes bedreigd en gesneden. U deinst er dus niet voor terug om een onschuldig slachtoffer buitengewoon brutaal aan te vallen voor "een beetje weed, wat kleingeld, een Samsung Galaxy S4, een X-Box spelconsole en een horloge". U hebt duidelijk geen invoelend vermogen en staat nooit stil bij wat uw acties teweeg brengen bij uw slachtoffers.

Ondanks deze zware feiten werd u, gezien uw jonge leeftijd, uw tot dan toe blanco strafregister, het spijt dat u ter zitting betoonde aan het slachtoffer en het gegeven dat u zich vrijwillig aangeboden had om een cursus agressiebegeleiding te volgen, een werkstraf opgelegd. De rechtbank redeneerde dat deze straf u het wederrechtelijke karakter van de gepleegde feiten zou doen inzien en u ertoe zou aanzetten om u in de toekomst te onthouden van het plegen van analoge feiten of andere misdrijven; tevens was men van mening dat dergelijke straf uw resocialisatie en re-integratie ten goede zou komen aangezien u bij het verrichten van diensten voor de gemeenschap deel zou blijven uitmaken van de samenleving en een zinvolle tijdsbesteding zou leren kennen. Deze gunst was echter niet aan u besteed: u weigerde medewerking te verlenen aan de correcte uitvoering van de autonome werkstraf, u heeft geen enkel uur van de u opgelegde 275 u gepresteerd. Meer nog, het verslag van de vergadering van de Probatiecommissie van 26.01.2017 blijkt dat u zelfs niet de moeite deed om te reageren op beide uitnodigingen die u ontving om op gesprek te komen. Dit toont aan dat u deze straf niet serieus nam en maak de oprechtheid van het ter zitting betoonde spijt en de aan het slachtoffer aangeboden excuses totaal ongeloofwaardig. Het ligt duidelijk niet in uw karakter om uw verplichtingen na te komen of om u aan gedane beloften te houden. De vervangende gevangenisstraf van 30 maanden werd uiteindelijk dan ook in uitvoering gebracht.

Dat deze veroordeling niet de minste indruk op u maakte, wordt verder benadrukt door het feit dat u korte tijd later tussen 25.08.2016 en 28.08.2016, een spillfiguur was bij een reeks vechtpartijen tussen twee jongerengroepen in Kortrijk. Hieruit kan tevens afgeleid worden dat de cursus agressiebegeleiding die u vrijwillig zou gaan volgen bij de vzw TOUCHE na de feiten die leiden tot uw veroordeling d.d. 15.07.2016 niet tot het beoogde resultaat leidde en bovendien laat het vermoeden dat u die cursus eerder aanvatte om een werkstraf te krijgen dan uit het besef dat u dergelijke cursus effectief nodig hebt om te leren uw agressie te beheeren. Uit het bestuurlijk verslag met referentie BS 000746/16 blijkt: 'De aanleiding van deze incidenten is het lastig vallen van meisjes door personen van Afghaanse afkomst. Een groep jongeren van voornamelijk allochtone afkomst hebben ten gevolge hiervan beslist om de Afghaanse burgers een lesje te leren en [uiteindelijk] is de situatie geëscaleerd. Tijdens deze vechtpartijen maakt men gebruik van grote messen/riemen, scharen, fietsslotten, baseballbats, koevoet,

steekwapens, bakstenen, ijzeren staven, kettingen en andere losse voorwerpen om elkaar te lijf te gaan. Deze vechtpartijen kennen een georganiseerd karakter en hebben duidelijk de bedoeling de openbare orde te verstoren: de groepen gebruiken telefonie en sociale media om zich te groeperen en af te spreken." In het bestuurlijk verslag wordt verder ook vermeld dat de openbare orde dusdanig verstoord werd, dat de lokale politie zich genoodzaakt zag versterking van de Federale Politie te vragen om de rust te laten terugkeren. Uit de politionele verslaggeving blijkt dat u deel uitmaakte van een van de groepen jongeren die van plan waren om gewapenderhand de confrontatie aan te gaan met de tegenstrever. U werd door de politie formeel aangewezen als iemand die op minstens 5 momenten een niet gering aandeel had in de incidenten en geweldfeiten die plaatsgrepen tussen 25.08.2016 en 28.08.2016. U was minstens drie keer betrokken bij zware vechtpartijen en tijdens één van die vechtpartijen liepen zelfs 2 mensen messteken op. In dat weekend werd u niet minder dan twee keer bestuurlijk opgesloten, bij één van die aanhoudingen uitte u doodsbedreigingen aan derden. Willens en wetens heeft u actief deelgenomen aan de zeer ernstige verstoringen van de openbare orde, rust en veiligheid. Het lijkt uw ambitie om u te proffleren als een soort bendeleider die onder de jongeren respect en angst afdwingt door uw bedenkelijke reputatie als vechtersbaas. Het lijkt geen twijfel dat dergelijke reeks van grave geweldplegingen door grote gewapende groepen in de binnenstad van Kortrijk een diepe deuk heeft geslagen in het veiligheidsgevoel van de burgers, veel onschuldige burgers waren ongewild getuige van de clashes hetgeen een zeer onbehaaglijke indruk achterlaat (zie bestuurlijk verslag BS 000746/16, burgemeestersbesluit d.d. 16.09.2016).

U bleef volharden in de boosheid want amper een dikke week later maakt u zich opnieuw schuldig aan geweldfeiten. Dit ondanks het feit u zelfs voor de media verklaard had dat de vechtpartijen van 25 en 28 augustus 2016 op een misverstand berustten en dat het niet meer zou voorvallen dat in de stad mensen klappen krijgen. Nogmaals een bewijs dat u gedane beloftes niet nakomt. In het gezelschap van een 10-tal kompanen begaf u zich op 03.09.2016 naar een theehuis in Kortrijk. Wanneer de uitbater van de zaak u erop wijst dat u een consumptie dient te nuttigen en u vervolgens vraagt om zijn zaak verlaten, eindigt de uitbater alsook één van de aanwezige klanten uiteindelijk op de spoedafdeling van het ziekenhuis en is de uitbater enkele dagen werk onbekwaam. Uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Kortrijk d.d. 14.07.2017 blijkt dat u de uitbater op een bepaald moment van langs achter aanviel en hem in een wurggreep vasthield. Aangezien klanten zagen dat de uitbater niet kon ademen, kwamen enkelen van hen hem ter hulp gesnel en probeerden zij u weg te trekken waarop u een waterpijp nam en deze kapot sloeg op het hoofd van één van de klanten. Zowel de uitbater als de ter hulp toegesnelde klant verklaarden dat zij u niet geslagen hadden (zie vonnis van de Correctionele Rechtbank te Kortrijk d.d. 14.07.2017, bestuurlijk verslag BS 000794/16, burgemeestersbesluit d.d. 16.09.2016).

Amper 5 dagen later liet uw gewelddadige aard zich weergelden. Tijdens een discussie op 08.09.2016 diende u uw slachtoffer (vermoedelijk) een vuistslag toe waardoor hij op de grond viel, toen hij na enkele seconden terug recht stond, gaf u deze man nog twee kniestoten in het gezicht. De neus van uw slachtoffer was gebroken, hij had een hersenschudding en was tot 30.09.2016 arbeidsongeschikt. Uit het vonnis d.d. 14.07.2017 blijkt dat u deze feiten minimaliseert en totdat u geconfronteerd werd met de camerabeelden ontkende u zelfs dat u het slachtoffer nog 2 kniestoten had toegediend. Na de confrontatie met de camerabeelden stelde u dat u het zich niet meer kon herinneren en dat het kon zijn dat dit gebeurd was (zie vonnis van de Correctionele Rechtbank te Kortrijk d.d. 14.07.2017). U bent niet alleen extreem gewelddadig, u deinst er ook niet voor terug om teug om leugenachtige verklaringen af te leggen tegenover de autoriteiten. Het gegeven dat u het gevecht laat filmen door een kompaan toont aan dat u trots bent op dergelijke vechtpartijen en dat u er op kickt.

Twee dagen later op 10.09.2016 viel een groepje jongeren, allen ongeveer 19 à 22 jaar oud iemand aan die onder invloed van alcohol was. U werd door het slachtoffer en een getuige formeel herkend als één van de aanvallers (zie vonnis van de Correctionele Rechtbank te Kortrijk d.d. 14.07.2017).

U blijft maar denken dat u ongestoord uw gang kan gaan en zomaar mensen kan en mag neerslaan. Schuldgevoel of spijt na een misdrijf of wangedrag is u totaal vreemd. Op een fuif op 05.11.2016 zag een getuige namelijk hoe u, uiteraard in gezelschap van een groep andere amokmakers, de hele avond ruzie zocht door meisjes lastig te vallen en door opzettelijk tegen andere mensen aan te lopen. Uiteindelijk vonden jullie een 24-jarig slachtoffer, met 7 à 8 personen begonnen jullie in te slaan op het slachtoffer wiens kledij gescheurd werd en wiens oog gewond werd (zie bestuurlijk verslag BS 0000982/1).

Op 26.01.2017 was u kwaad omdat Y.G. een filmpje op Snapchat plaatste waarin met u en uw geloof zou zijn gelachen. Toen Y.G. in het gezelschap van zijn vriend G.A. later die dag tegen het lijf liep, vroeg u hen mee te komen naar de achterzijde van het station om te praten. Daar aangekomen, stonden er nog een achttal van uw vrienden te wachten en u begon Y.G. plots in het aangezicht te slaan met uw vuisten. Toen Y.G. op de grond viel, begon u hem ook nog te schoppen. Enkele van uw vrienden filmde het hele gebeuren en toen G.A. probeerde tussen beide te komen, deelde ook hij in de klappen. U bekend deze feiten maar minimaliseerde ze want volgens u was het geen echt gevecht maar eerder iets tussen vrienden (zie vonnis van de Correctionele Rechtbank te Kortrijk d.d. 14.07.2017, bestuurlijk verslag BS 000072/17, burgemeestersbesluit d.d. 10.02.2017). Het feit dat dit alles heel intimiderend geweest moet zijn voor beide slachtoffers, lijkt u niet te beseffen of deert u gewoon niet. U lijkt er eerder van te genieten dat een groep jongeren bewonderend toekijkt wanneer u uw vechtkunsten etaleert. Dat er op deze manier ernstige gewonden kunnen vallen, daar staat u blijkbaar niet bij stil. Dergelijk aberrant gedrag wijst op een diep ingesleten normvervaling in hoofde van u en uw kompanen die, veilig beschermd door jullie eigen omvangrijke groep, kicken op de onmacht van enkelingen die geen schijn van kans hebben.

Op 02.06.2017 werd u een waarschuwing betekend dat u gevaar liep het land uitgezet te worden indien u zich vanaf de dag van betekening opnieuw schuldig zou maken aan een inbreuk op de openbare orde.

Ondanks deze waarschuwing maakte u zich op 26.06.2017 alweer schuldig aan het plegen van een gerechtelijk feit. Eens te meer raakte u betrokken bij een vechtpartij waarbij u rake klappen en trappen uitdeelde. Uit het bestuurlijk verslag met BS 000799/17 blijkt hoe camerabeelden vastlegden dat u in volle sprint afliep op een vechtpartij en enkele personen een duw en een afweertap uitdeelde waarop enkele van uw kompanen u uit het gevecht kwamen weghalen.

Op 17.08.2017 zorgde een groep jongeren, waaronder uzelf, voor overlast in het station te Kortrijk. Aangezien alle leden van de groep bij de politie gekend waren voor tal van druggerelateerde feiten, vechtpartijen, diefstallen et cetera werd door de politieagenten van de politiezone VLAS om bijstand verzocht. Een politiepatrouille die toesnelde om bijstand te verlenen zag u lopen nadat zij reeds radiofonisch vernomen had dat u ook deel uitmaakte van de groep maar dat u zich van de controle had onttrokken. Tijdens de controle werd een groep jongeren opgemerkt, u maakte deel uit van die groep, riep en hitste de andere jongeren rondom u op. Wanneer aan u en de andere groepsleden gevraagd werden, de plaats te verlaten, deed iedereen, behalve u, dat zonder tegenspreken. U staakte uw poging om de groep verder op te hitsen niet en bleef gewoon doorgaan. Hieruit blijkt nogmaals dat u lak heeft aan regels en totaal geen respect heeft voor de politiediensten. Uit het bestuurlijk verslag met referentie BS 001113/17 blijkt: "Wij benaderen de groep jongeren en vragen de plaats te verlaten om zo de controle vlot en in alle rust te laten verlopen. IEDEREEN op het perron doet dit zonder tegenspreken, behalve [K.] die poogt de groep op te hitsen. Even pogen wij [K.L.] weg te drijven door het aanblaffen van de diensthond, maar betrokkene blijft provoceren en zet geen stap achteruit. Wij besluiten [K.L.] ook naar de groep te controleren jongeren te drijven waar een collega op vraag van opsteller overgaat tot het boeien van [K.] op de rug. Eenmaal [K.L.] op de rug geboeid is start het provoceren ten aanzien van opsteller terug. Wij krijgen verwijten racist te zijn en zeer selectief op te treden. Wij doen dit omdat wij anders niets nuttigs te doen hebben... Ook de leden van de groep die aan de controle worden onderworpen poogt hij op te hitsen. Dit resulteert uiteindelijk in drie bestuurlijke aanhoudingen/opsluitingen. [K.L.] geeft ons de indruk dit allemaal leuk te vinden, door onophoudelijk te grijnzen en alle omstanders te pogen ophitsen. Op weg naar het dienstvoertuig is [K.L.] geboeid op de rug, doch betrokkene blijft pogen omstanders tegen onze diensten op te zetten". Bij problemen legt u duidelijk de schuld bij anderen of de maatschappij, uw eigen rol lijkt u nooit in vraag te stellen, schuldbesef is u totaal vreemd.

De gedetailleerde opsomming van de door u gepleegde feiten illustreert uw verontrustende moraliteit. U bent duidelijk reeds sinds jonge leeftijd op het slechte pad en, met het ouder worden, begint u steeds zwaardere criminele daden te stellen. U treedt de rechten van anderen met voeten, stoort u totaal niet aan sociale conventies en bent totaal onverschillig ten opzichte van de gevoelens en belangen van anderen. Uit voorgaande blijkt ten overvloede dat u zo goed als permanent overlast en straatcriminaliteit pleegt. Het ritme waarmee u criminele feiten pleegt en waarmee u voor overlast zorgt, is onmiskenbaar een reden tot bezorgdheid. Hieruit kan afgeleid worden dat u geen enkele morele rem meer heeft en u zich onaantastbaar waant. Uit alle door u gepleegde feiten blijkt overduidelijk dat u een gevaarlijk individu bent dat een enorme drang naar geweld heeft en een totaal gebrek aan normbesef. U blijft maar mensen aanvallen en slaan met allerlei vechttechnieken die bedoeld zijn om slachtoffers maximaal te

verwonden. U lijkt totaal niet in staat u te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet moet houden.

Het is evident dat u bij voorkeur in groep handelt en dat u die overmacht misbruikt om u slachtoffers te isoleren. Uw vrienden zijn over het algemeen ook zeer goed gekend bij de politie en binnen die groepjes ontpopt u zich als bendeleider. Uit de beschikbare informatie blijkt dat u gevechtstraining volgt, u misbruikt deze echter om onschuldige burgers aan te vallen. U misbruikt uw atletische lichaamsbouw om ontzag in te boezemen binnen uw vriendenkring en om uw slachtoffers angst aan te jagen. Bovendien sleurt u vaak kwetsbare jongeren mee in uw drang naar geweld en criminaliteit, het is zonneklaar dat u hen op het slechte pad brengt.

Niettegenstaande u meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed u dat niet. Zo werd op 24.02.2016 bijvoorbeeld een gesprek met u gevoerd door de hoofdinspecteur van de politie en de veiligheidscoördinator van de stad in aanwezigheid van een educatief medewerker van de vzw Habbekrats waar u een vaak geziene gast was en werd u duidelijk gemaakt dat uw gedrag dringend diende te veranderen. De politie stelde niet minder dan 17 bestuurlijke verslagen op, er werden u minstens 4 bestuurlijke maatregelen opgelegd, er werden gesprekken met u gevoerd, u bracht enige tijd in de gevangenis door, u werd gewaarschuwd dat u het risico liep het land uitgezet te worden en toch kwam u niet tot inzicht. U betoont niet de minste wil om uw wangedrag bij te sturen, u blijft volharden in een onverantwoordelijk en impulsief bestaan. Iedereen die uw pad kruist lijkt een potentieel slachtoffer en er is gezien uw verleden een zeer reëel risico dat uw ziekelijke drift naar geweld zo onbeheersbaar wordt dat slachtoffers blijvende beperkingen overhouden of zelfs het leven laten.

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U trekt geen lessen uit uw veroordelingen, de maatregelen die aan u opgelegd werden en de waarschuwingen die u gegeven werden. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Uit voorgaande blijkt overduidelijk dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van uw recht op verblijf noodzakelijk maken.

+++

Op 04.02.2010 kwam u aan in België in het kader van gezinshereniging met uw moeder [K.M.] (geboren op 08.09.1981 te [...], Guinee, Belgische nationaliteit sinds 03.03.2006). Uw moeder was op dat moment al bijna 10 jaar in België, zij kwam namelijk op 01.05.2000 aan in België in het kader van een gezinshereniging met haar echtgenoot [F.A.S.] (geboren op 20.02.1973 te [...], Liberia, Belgische nationaliteit sinds 10.01.2001), uw stiefvader. Zij zouden op 22.01.1999 gehuwd zijn te [...] (Guinée).

Uw moeder had reeds 2 zonen uit eerdere relaties: uw halfbroer [D.K.] (geboren op [...] te [...], Guinée, Belgische nationaliteit sinds 03.03.2006) en uzelf.

[F.A.S.] had reeds één zoon uit een eerdere relatie: uw stiefbroer [F.A.] (geboren op [...] te [...], Belgische nationaliteit sinds 10.01.2001).

Uit de relatie van uw moeder en [F.A.S.] werden 3 kinderen geboren: [F.M.] (geboren op [...] te Kortrijk, Belgische nationaliteit), [F.F.] (geboren op [...] te Kortrijk, Belgische nationaliteit) en [F.M.] (geboren op [...] te Kortrijk, Belgische nationaliteit), uw halfzussen.

[F.A.S.] zou nog een dochter gekregen hebben: [F.B.] (geboren op [...] te Conakry, Guinese nationaliteit), het is onduidelijk wie haar moeder is. Voor zover bekend bevindt zij zich in Guinee, er werd een visum gezinshereniging aangevraagd maar tot dusver werd dat niet toegekend.

U bent officieel ingeschreven op hetzelfde adres als uw moeder en uw drie halfzussen: [F.M.], [F.F.] en [F.M.]. Uw halfbroer, [D.K.], verliet op 01.10.2015 het ouderlijk huis. Sinds 28.07.2016 wonen u, uw moeder en uw drie halfzussen op een ander adres dan uw stiefvader, [F.A.S.].

U hebt daarnaast nog andere (verdere) familieleden in het Rijk.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt echter enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Uit de omstandigheid dat u over een vaste feitelijke verblijfplaats beschikt bij uw moeder kan niet ipso facto een band van afhankelijkheid tussen jullie worden afgeleid. Uw moeder vertrok naar België zonder u en het duurde nog bijna 10 jaar alvorens u haar vervoegde. Op 04.09.2007 gaf uw vader, [K.M.], ouderlijke toestemming opdat u uw moeder zou vervoegen in België. Uit niks blijkt dat uw vader zich niet meer in Guinee zou bevinden of inmiddels overleden zou zijn. Hoe dan ook, het is niet onredelijk om aan te nemen dat u nog over een familienetwerk in Guinee zou beschikken.

Wat betreft de overige verwanten die zich in het Rijk, dan wel elders in Europa zouden bevinden, kan opgemerkt worden dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er worden geen elementen aangedragen waaruit blijkt dat u afhankelijk zou zijn van één van uw verwanten aanwezig in België dan wel een ander Europees land.

Hoe dan ook, uw familiale belang wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Er werd reeds omstandig aangetoond dat er ernstige redenen van openbare orde bestaan die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

Uw familieleden in België en elders in Europa kunnen contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u vanuit België ook steun, ook bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in Guinee.

+++

U kwam nog geen 8 jaar geleden, op 12-jarige leeftijd, aan in België. Aangezien u tot uw 12 jaar in Guinee woonde, kan aangenomen worden dat u nog andere banden dan uw nationaliteit hebt met uw herkomstland. Uw moeder kwam reeds 10 jaar voor u naar België waardoor redelijkerwijze verondersteld kan worden dat u nog een netwerk heeft in Guinee dat u kan helpen uw leven daar weer op te pakken. Daarnaast blijkt uit niks dat de banden die u eventueel met België opgebouwd zou hebben van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

U hebt naast in Guinee (zie visumaanvraag) ook in België school gelopen, het is echter onduidelijk of u op heden nog steeds school loopt hier. U volgde in het schooljaar 2015/2016 deeltijds beroepssecundair onderwijs waarbij u 2 dagen per week les kreeg in een centrum voor deeltijds onderwijs (CDO), de overige dagen diende u te werken. U bent hoe dan ook meerderjarig en dus niet langer schoolplichtig, bovendien zijn er geen elementen voorhanden waaruit zou blijken dat de scholing die u mogelijkervijze volgt enkel in België beschikbaar zou zijn. Daarnaast kan opgemerkt worden dat u in het verleden niet veel belang leek te hechten aan uw scholing in België. Getuige hiervan dat u meermaals op spijbelen betrapt werd en dat u reeds van minstens één school definitief uitgesloten werd (zie bestuurlijk verslag BS 000347/16).

Het contact met uw vrienden kan onderhouden worden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen, desgewenst kunnen zij u ook bezoeken.

+++

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van:

- de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM);
- de artikelen 17 en 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag);
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991);
- de artikelen 44bis, §§ 2 en 4, 45, §§ 1, 2 en 4 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet;
- het artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek en het "*fundamenteel principe uit de Belgische rechtsorde [...] die de retroactiviteit verbiedt*";
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. "Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestanda[ar]diseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet", T.V.R., 1993/2,67-71). Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft een zelfde inhoud.

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.F. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCOJ99D, 31). Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328. dd. 23 februari 1996).

Artikel 8 van het E.V.R.M. beschermt het gezins- en privéleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.?"

Artikel 3 van het E.V.R.M. stelt :

" Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 17 van het B.U.P.O stelt :

"1. Niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, noch aan onwettige aantasting van zijn eer en goede naam.

2. Een ieder heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting.

Artikel 23 van het B.U.P.O bepaalt :

"Artikel 23

1. Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft het recht op bescherming door de maatschappij en de Staat".

De beslissing stelt te berusten op artikel 44 § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt heden als volgt:

"§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren; 2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind. zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.?

In artikel 45 van diezelfde wet wordt verwezen naar artikel 44 bis voormeld.

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalt heden het volgende:

"§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

[§ 3...]

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijfsmaatregel veroorzaakte gevolgen"

Betreffende de wijzigingen aan de Verblijfswet in 2017: "ernstige schending van de openbare orde".

a) De beoordeelde feiten zijn grotendeels feiten van 2016. De ergste feiten zijn in ieder geval feiten waarvan de veroordeling dateert van 2016. Het laatste feit waarvoor werd veroordeeld dateert overeenkomstig de bestreden beslissing van 26 januari 2017. Verder worden zelfs nog feiten aangehaald die van nog vroeger zouden dateren en waarvoor geen veroordeling is gebeurd.

Artikel 44 bis werd ingevoerd door de wet van 27 februari 2017 welke in werking trad op 29 april 2017.

In die zin kunnen artikel 44bis en 45 van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing stelt te steunen niet van toepassing zijn nu het ter zake de wet betreft van 24 februari 2017.

De verzoekende partij wordt beoordeeld voor feiten die dateren van voor de wijziging van de verblijfswet die juist in werking is getreden. Het is derhalve onmogelijk dat de verzoekende partij vermocht de gevolgen te kennen van de meeste feiten waarop de beslissing steunt. De beslissing hecht retroactief gevolgen aan feiten uit het verleden.

In die zin kunnen de wetswijzigingen van 2017 dan ook niet van toepassing zijn.

Verder is het zo dat feiten die dateren van voor de verblijfswet retroactief zouden worden beoordeeld en ook retroactief worden gesanctioneerd.

Dat ter zake het zo is dat de vreemdeling onmogelijk kon voorzien wat de wetgever op een later stadium van wetgeving zou invoeren.

Dat er in casu aldus duidelijk een disproporionele bepaling is welke ingevoerd werd voor feiten en gedragingen in het verleden.

Dat bovendien voordien elke uitwijzing diende te gebeuren na advies van de "Commissie van advies voor vreemdelingen", een procedure waar de rechten van verdediging werden gevrijwaard; de huidige procedure biedt wat betreft hoorrecht en rechten en verdediging kennelijk veel minder waarborgen, daar waar de procedure trouwens niet veel tot uitwijzing geleid heeft.

Dat ter zake voor zover de artikelen 44 bis en 45 van de vreemdelingenwet zouden worden toegepaste het zo is dat de wetgever handelingen en feiten een retroactieve gevolgen heeftgegeven. Dat hierdoor een fundamenteel principe uit de Belgische rechtsorde alsmede artikel 2 van het Burgelijk wetboek die dit uitdrukt niet nageleefd zijn. Dat voormelde schending reeds toelaat een schending van het gelijkheidsbeginsel te formuleren (RIMANQUE. K., " Kantekeningen over grondrechten in België en in de Wereld" in Recht en macht, Colloquim Koninklijke academie voor Wetenschappen, Letteren en Schone Kunsten, 16 december 1988, 9.) Dat artikel 2 van het Burgelijk Wetboek luidt : "De wet beschikt alléén voor het toekomstige; zij heeft geen terugwerkende kracht". Dat het principe van niet-retroactiviteit een fundamenteel principe is de Belgische rechtsorde. Dat de Page meent terzake : " L article 2 du Code Civil prend ainsi le caractère d'une recommandation solennelle faite à toute les législateurs de l'avenir. Il dépasse la portée d'une simple loi, il constitue un principe fondamental de droit " hetgeen vertaald luidt artikel 2 van het burgerlijk wetboek houdt een plechtige aanbeveling in voor al de toekomstige wetgevers zodat het de draagwijdte overstijgt van een gewone wet en het een fundamenteel rechtsbeginsel inhoudt (DEPAGE, H., Traité élémentaire de droit privé Belge, I, Brussel, Bruylant, 1939 ; vgl. met P.G.GANSHOF VAN DER MEERSCH, conclusie voor Cass., 27 oktober 1970, Pas.. 1, 154.). En hij vervolgt "c'est à la fois un précepte pour le législateur, un obligation pour le juge et un garantie pour les citoyens" hetgeen vertaald kan worden als : het is een voorschrift voor de wetgever een verplichting voor de rechter en een garantie voor de burger (Ibid.; vgl.Cass.. 21 september 1956, Pas., 1957, I, 29; Cass.. 27 januari 1944, Pas., 1944, I. 172 met conclusie P.Ci. TERLINDEN, Cass.. 28 november 1939. Pas.. 1940, I, 945.). Dat trouwens uit de parlementaire voorbereiding van onze Grondwet blijkt dat de Grondwetgever het niet nodig heeft gevonden de regel van de onschendbaarheid van de wet op te nemen in de Grondwet, daar dit principe al te evident voor de Grondwetgever was (HUYTTENS, E., Discussions du Congrès national de Belgique. L Brussel, Société typographique Belge, 1844, 480-481; zie ook DALCQ, R.O., " Le législateur contre le droit. A propos de l'article 18 de la loi du 3 juillet 1978" R.G.A.R.. nr. 10.040, waarbij voormeld artikel niet past in de rechtsordering, Cfr. Frankrijk alwaar het beginsel van niet retroactiviteit een grondwettelijk beginsel is : Conseil Constitution, 22 oktober 1982, D, 1983, 183 met noot LUCAIRE en Gaz. Pal.. 1983, I. 60 met noot CHABAS, F.). Dat aldus het voorschrift van artikel 2 van het Burgelijk wetboek als een grondslag kan gezien worden een eigenschap die er natuurlijkerwijze is voor elke wet. Dat het verbod op terugwerkende kracht van een wet is niet alléén fundamenteel, het is bovendien een algemeen rechtsbeginsel erkend door zowel Hof van Cassatie als Raad van State (Cass., 22 oktober 1970, Pas.. 1971, I, 144 met noot VANWELCKENHUYZEN. A., "Le principe de la non-retroactivité de la loi et le fonctionnement des services publics", R.C.J.B.. 1972. 290-319; RvST., nr. 24.292, 27 april 1984. Hosson, LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur. Kluwer, Antwerpen, 1988, 51- 52). Dat de niet retroactiviteit trouwens behoort tot het begrip democratische rechtstaat. Dat het begrip "democratische rechtstaat" een wezenlijk begrip is dat zelfs de andere fundamentele rechten schraagt (cfr. E.H.R.M., 21 februari 1975, Golder, Publ. Court. Sériés A., vol. 18).

b) De inhoud van deze artikelen zoals ze hierboven vermeld staan is er gekomen door de Wet van 27 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 19 april 2017.

Volgens diverse persberichten had deze wet onder andere tot doel om vreemdelingen die geboren zijn in België te kunnen verwijderen van het grondgebied, en de bestaande procedures van beëindiging van verblijf efficiënter te maken.

Uit de Memorie van Toelichting blijkt dat de overheid de bedoeling had om vreemdelingen die een gevaar vormen in het kader van terrorisme te kunnen verwijderen van het grondgebied, ook al zijn zij verankerd in België. De wet is er dus gekomen in het kader van de maatregelen in de bestrijding van terrorisme:

Het is van het grootste belang dat de bevoegde bestuurlijke overheid beschikt over voldoende vrijheid van handelen teneinde de bescherming van personen en instellingen te verzekeren. Er moeten in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsontbering of andere

vormen van zware criminaliteit. Voor de regering is dit een absolute prioriteit? (Memorie van Toelichting, pagina 17)

De vermelding 'of andere vormen van zware criminaliteit' lijkt een kleine toevoeging, maar heeft verstrekkende gevolgen. Waar het onmiddellijk duidelijk is welke vormen van gedragingen vallen onder terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking', is dit niet het geval voor 'andere vormen van zware criminaliteit'. Deze kleine toevoeging lijkt de deur open te zetten voor een zeer ruime toepassing, terwijl er voorgehouden werd dat de wet nodig was ter bestrijding van terrorisme.

In casu wordt er toepassing gemaakt van artikel 44bis §2 Vw. op de situatie van verzoeker. Bijgevolg kan zijn recht op verblijf door de nieuwe wet enkel beëindigd worden om "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid". Deze begrippen worden in de wet niet gedefinieerd, maar de memorie van toelichting geeft op dit vlak verduidelijking. In eerste instantie werd er verduidelijkt wat er moest worden verstaan onder de begrippen 'openbare orde' en 'nationale veiligheid'.

Na advies van de Raad van State werd er toelichting gegeven over het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid?', en dit in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

'Zo veronderstelt het begrip openbare orde, als het tot doel heeft een afwijking van een principe te rechtvaardigen, "[...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.?' (arrest Z. Zh.. van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T.. van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov. C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak). Het Hof heeft het begrip 'nationale veiligheid' al moeten interpreteren. Het doelt op de binnenlandse veiligheid en de buitenlandse veiligheid. Het omvat namelijk "[...] de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen [...]?' (arrest H.T., 24 juni 2015. C 373/13, EU:C:2015:413, punt 78 en vermelde rechtspraak). (Memorie van Toelichting, pagina 20)

Nog volgens de memorie van toelichting houdt het begrip ernstige gevaar voor de openbare orde in dat de omstandigheden die het einde van het verblijf rechtvaardigen een hogere graad van ernst moeten bezitten dan de graad van ernst die vereist is om een einde te maken aan het beperkt of onbeperkt verblijf op grond van het nieuwe artikel 21. (Memorie van Toelichting, pagina 22).

"Al naargelang de beschouwde verblijfsstatus moeten de redenen van openbare orde of nationale veiligheid die aan het verblijf een einde kunnen maken een meer of minder hoge graad van ernst hebben. Er wordt dus een onderscheid gemaakt tussen "redenen", "ernstige redenen" en "dwingende redenen", welke redenen overigens hetzij de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij enkel de nationale veiligheid kunnen betreffen. Aangezien de begrippen "redenen van openbare orde of nationale veiligheid", "ernstige redenen" of "dwingende redenen" uit de Europese. Het begrip "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" vergt het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend (arrest P.I., 22 mei 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 15 februari 2016, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67). De "ernstige redenen" vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijker graad van ernst moeten vertonen, en de 'dwingende redenen' vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip 'ernstige redenen' breder is dan het begrip 'dwingende redenen' (arrest P.I., 22 mei 2012, C- 348/09, EU:C:2012:300. punt 19, en vermelde rechtspraak). (Memorie van Toelichting, pagina 22-23.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Volgens het Hof vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (HVJ 7 juni 2007, Commissie/Nederland, C-50/06. punt 41).

Dit principe wordt ook expliciet overgenomen, en verduidelijkt in de Memorie van Toelichting:

Wanneer zij overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, moet de bevoegde overheid dus, geval per geval, nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status

van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2011:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750) dekken. Toch dient erop gewezen te worden dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid". Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip "dwingende redenen van nationale veiligheid". (Memorie van Toelichting, pagina 24-25). Bij de bepaling van het gevaar voor de openbare orde dient er dus gekeken [te] worden naar het gedrag dat een vreemdeling heeft gesteld waardoor hij een werkelijk, actueel en dreigend gevaar is, gelet op al de omstandigheden die hoger vermeld werden.

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever met de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017) het volgende voor ogen had: "Het doel van dit ontwerp is een meer coherent, meer transparant en meer efficiënt verwijderingsbeleid te voeren. Het geheel van de voorgestelde wijzigingen moet de mogelijkheid geven gemakkelijker en sneller de vereiste maatregelen te nemen wanneer de openbare orde of de nationale veiligheid zijn bedreigd, waarbij de fundamentele rechten van de betrokken personen worden gerespecteerd."

In de voorbereidende werken wordt ook uiteengezet dat [er] in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen [moeten] kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit. (Memorie van toelichting. Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 17).

Overeenkomstig artikel 44 bis en 45 dient de overheid te voldoen aan het "strengere begrip van een ernstige reden van openbare orde en nationale veiligheid" teneinde een einde te stellen aan het verblijfsrecht.

De bestreden beslissing geeft zelf aan dat de verzoekende partij zich kan beroepen op de verhoogde bescherming van artikel 44 bis § 2.

Om volgende redenen schendt de bestreden beslissing van artikel 44 bis van de vreemdelingenwet

- het volstaat niet om redenen van openbare orde aan te geven, er dient een ernstig en actueel gevaar te zijn voor de openbare orde

- verzoekende partij heeft inderdaad een aantal feiten gepleegd in zijn puberjaren, maar is ondertussen zijn wilde haren verloren

- de feiten zijn gepleegd in een periode waarin er spanningen zijn ontstaan met diens stiefvader, waarna deze uiteindelijk het huis verlaten heeft, hetgeen de situatie van de verzoekende partij bemoeilijkt heeft

- de verzoekende partij werd met een enkelband losgelaten

- na de laatste veroordeling werden blijkbaar geen nieuwe feiten in de bestreden beslissing opgegeven. hetgeen blijkbaar getuigt van inkeer

- thans blijkt hij de onderrichtingen van mevrouw [J.V.], de probatieassistente wel degelijk te volgen

- thans loopt hij wel degelijk school.

Op het eerste zicht lijken slagen en verwondingen en diefstal niet te ressorteren onder de feiten, hierboven geciteerd.

Subsidiair is zeker het aantal misdrijven dat per onmogelijke quod non onder deze categorie zou vallen niet voldoende.

Een ander element om aan te geven dat de feiten geen voldoende ernstige feiten zijn om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid te zijn teneinde een einde te kunnen maken aan het verblijfsrecht zijn het feit dat in casu van de verzoekende partij er nog geen bevoegdheid is van de strafuitvoeringsrechtbank, voorzien in het geval van de meer ernstig beschouwde veroordelingen en dus ook feiten en het feit dat de verzoekende partij vrijgekomen is met een enkelband.

Bovendien gaat het tot dusver om twee veroordelingen en is de straf geen voldoende indicatie om te spreken van voldoende ernstige feiten zijn om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid te zijn teneinde een einde te kunnen maken aan het verblijfrecht.

De bestreden beslissing gebruikt zelf uitdrukkelijk de woorden "ziekelijk", zonder evenwel dit aspect van de zaak verder te onderzoeken. Het beoordelen van de ernst van de feiten lijkt niet afdoende gebeurd te zijn nu dit aspect niet lijkt te zijn onderzocht.

In die zin schendt de bestreden beslissing artikel 44 bis en 45 van de vreemdelingenwet en is de bestreden beslissing niet gemotiveerd en niet zorgvuldig genomen.

De verzoekende partij lijkt overeenkomstig een schrijven van mevrouw [J.V.] thans zeer goed zijn best te doen in het kader van het elektronisch toezicht en probatie, op termijn lijkt zelfs begeleid zelfstandig wonen mogelijk te zijn.

c) Overeenkomstig artikel 44 bis en 45 van de vreemdelingenwet dient voldaan te worden aan artikel 8 van het E.V.R.M., daar waar ook een aparte toetsing kan en moet worden gedaan aan het vereiste van artikel 8 van het E.V.R.M. ook artikel 3 van het E.V.R.M. kan ingeroepen worden. Verzoekende partij poneert dat er geen afdoende motivering is gelet op de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet. Er is eveneens een schending van artikel 17 en 23 van het B.U.P.O. voormeld.

In zake artikel 8 en artikel 3 van het E.V.R.M. dient in het algemeen gesteld te worden :

- Alle familieleden en alle personen die relevant zijn voor diens leven wonen in België;
- De verzoekende partij heeft geen enkel familielid die zich over hem kan ontfemen. Diens oma is meer dan 5 jaar geleden overleden. De oma was eigenlijk het enige familielid, de enige bekende die nog enige tijd in het land van herkomst overgebleven is. Hij heeft in zijn ganse leven zijn vader maar gekend tijdens een periode van minder dan één maand.
- De verzoekende partij heeft geen enkele band meer met het land van herkomst dat hij reeds op de leeftijd van 12 jaar verlaten heeft zodat hij aldaar nooit gewoond heeft op meerderjarige of zelfs oudere leeftijd
- Hij heeft met niemand enige band in het land van herkomst, hetgeen niet verwonderlijk is nu hij het land van herkomst verlaten heeft als minderjarige en hij reeds zeer geruime tijd aldaar weg is
- Er is geen sprake van enig netwerk dat hem zou kunnen bijstaan in een hervestiging
- Hij heeft in het land van herkomst niet op relevante leeftijd geleerd wat relevant is om te overleven; hij heeft geen enkele vaardigheid of kennis teneinde te kunnen overleven in het land van herkomst
- Wie zelfs niet zou vermogen om te kunnen overleven kan uiteraard niet van moderne middelen gebruikmaken ten einde te kunnen communiceren in het verre België
- De verzoekende partij heeft geen enkel perspectief ten einde er te kunnen overleven

Het is onredelijk om aan te nemen dat de verzoekende partij zal kunnen overleven, laat staan te aarden in het land van herkomst.

Toetsing aan artikel 8, lid 2 EVRM

* Verzoekende partij wordt geconfronteerd met de beoordeling van feiten die in het verleden gebeurd zijn voor het invoeren van de artikel 44 bis en 45 van de vreemdelingenwet. Onder het legaliteitsbeginsel van artikel 8 van het E.V.R.M. wordt ook begrepen, dat het de norm - al dan niet een formele wet - die gehanteerd wordt voorzienbaar dient te zijn. Het louter bestaan van een formele wet op het moment van de beoordeling van de feiten die aanleiding zouden geven tot de maatregel volstaat niet. De rechtsonderhorige moet redelijkerwijze de gevolgen van diens handelen te kunnen voorzien (26 april 1979, Sunday Times; E.H.R.M., 25 maart 1983, Silver ea.).

De beoordeelde feiten zijn grotendeels feiten van 2016. De ergste feiten zijn in ieder geval feiten waarvan de veroordeling dateert van 2016. Het laatste feit dateert overeenkomstig de bestreden beslissing, waarbij een veroordeling werd uitgesproken dateert van 26 januari 2017.

Artikel 44 bis werd ingevoerd door de wet van 27 februari 2017 welke in werking trad op 29 april 2017.

In die zin kunnen artikel 44bis en 45 van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing stelt te steunen niet worden toegepast en worden beschouwd als zijnde een wet in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M. nu het ter zake de wet betreft van 24 februari 2017.

De verzoekende partij wordt beoordeeld voor feiten die dateren van voor de wijziging van de verblijfswet die juist in werking is getreden. Het is derhalve onmogelijk dat de verzoekende partij vermocht de gevolgen te kennen van de meeste feiten waarop de beslissing steunt. De beslissing hecht retroactief gevolgen aan feiten uit het verleden.

In die zin kunnen de wetswijzigingen van 2017 dan ook niet van toepassing zijn.

Verder is het zo dat feiten die dateren van voor de verblijfswet retroactief zouden worden beoordeeld en ook retroactief worden gesanctioneerd.

In casu wordt grotendeels het handelen beoordeeld voor de invoering van de wet.

Dat bovendien voordien elke uitwijzing diende te gebeuren na advies van de "Commissie van advies voor vreemdelingen", een procedure waar de rechten van verdediging werden gevrijwaard; de huidige

procédure biedt wat betreft hoorrecht en rechten en verdediging kennelijk veel minder waarborgen, daar waar de procedure trouwens niet veel tot uitwijzing geleid heeft.

* Verzoekers recht op een privé- en gezinsleven wordt geschonden door de bestreden beslissing. Het is duidelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, zoals vervat in 8 E.V.R.M. Bovendien is er ook een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. Bovendien is er ook een schending van artikel 17 en 23 van het B.U.P.O.

Dat de overheid behoort te motiveren waarom de inmenging in de rechten van art. 8 E.V.R.M. evenredig is met het doel (RvSt., dd. 22 augustus 1997, nr. 67.724 en RvSt., dd. 16 mei 1997, nr. 66.292; Cfr. RvSt., dd. 5 juni 2000, schorsingsarresten 87.784 en 877.84, bevestigd in de arresten 97.338 en 97.340 van 29 juni 2001; ter zake betrof het een asielaanvraag ingediend door de meerjarige ouder/schoonouder van een persoon die zich reeds in België bevond). Dat het de overheid behoort te motiveren waarom de inmenging in de rechten evenredig is met het doel (RvSt., 22 augustus 1997, nr. 67.724 en RvSt. 16 mei 1997, nr. 66.292, m.b.t. gezinsleden die zich dienen te begeven voor hun asielaanvraag naar verschillende landen. zodat het gezin uiteengerukt wordt).

Dat het Europees Hof van de Rechten van de mens geoordeeld heeft in de zaak MOUSTAQUIN. waarin een vreemde onderdaan gelet op het plegen van misdrijven in België uitgezet werd, dat 147 strafbare feiten waarvan slechts 26 correctioneel werden berecht, en de gevolgen daarvan voor de openbare orde niet opwegen tegen de rechten vervat in artikel 8 van het E.V.R.M.(MOUSTAQUIN/ België, dd. 25 januari 1991, nr. 26/1986/186/246).

Dat hier onder meer ook het recht dient beschermt te worden op het ontwikkelen en behouden van relaties met andere menselijke wezens, met name ook op het affectief vlak op het vlak van de ontwikkeling van zijn eigen persoonlijkheid (E.C.R.M , 6825/74, x. Ir., dd. 18 mei 1976, D.R. 5 p. 89 geciteerd door CARLIER, J.Y., R.T.D.H., 1993, p. 445: E.C.R.M. dd. 12 juli 1997 (art. 31), nr. 6959/75, Bruggeman en Sceuten/ DJ., DR. 10, (100) 137, § 55; geciteerd door rechter MARTENS in zijn visie in het arrest E.H.R.M. BELDJOUDI/ Fr., in deze zaak betrof het een Algerijn door Frankrijk uitgewezen voor meer misdrijven dan het geval Moustaqum; Cfr. E.H.R.M. NIEMIETS/ DI. dd. 16 december 1992, ser. A, nr. 251-B. § 29); dat art. 8 van het E.V.R.M. aldus ook het privéleven beschermd (Ibid.), Cfr. E.H.R.M. NASRI dd. 13 juli 1995. ser. A. nr. 320-B).

Vooreerst staat vast dat de loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker en art. 8, 2e lid EVRM niet afdoende is om de bestreden beslissing te rechtvaardigen. De Raad van State heeft immers reeds geoordeeld:

"Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet: de algemene stelling dat een "correcte" toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken volstaat niet. Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat (?) en van de verzoekende partij (...)" (RvS 26 mei 2009. nr. 193.552, T.Vreemd. 2012, 150.)

De beleids marge wordt overschreden wanneer overheden geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij administratieve overheden: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden naar een mogelijke schending van art. 8 EVRM. In casu dient derhalve te worden nagegaan of er een gezinsleven bestaat, en of er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat.

Deze inmenging in het gezinsleven is slechts gerechtvaardigd, in zoverre ze voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft, zoals bepaald in art. 8, 2e lid EVRM. en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en

proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006. Uner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

De discussie in onderhavige casus betreft de vraag of de inmenging van art. 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving.

- Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak (a pressing social need).

Hier wordt verwezen naar hetgeen reeds gesteld werd nopens de feiten.

- De aard en de ernst van het door betrokkene gepleegde misdrijf

Zoals gesteld lijkt de aard en de ernstig van het door betrokken gepleegde misdrijf onvoldoende om de bestreden maatregel te gronden.

Er dient benadrukt te worden dat er in casu twee veroordelingen zijn; andere feiten bleken blijkbaar niet te resulteren in een strafvervolgning. De eerste veroordeling betreft uiteindelijk een veroordeling tot 30 maanden.

- Aangaande de dwingende sociale noodzaak, de pertinentie en de proportionaliteit van de inmenging, de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt en de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming.

Volgens verzoeker is de genomen maatregel geenszins evenredig/proportioneel te noemen.

Verzoekende partij heeft geen enkele familiale, culturele of sociale band met het land van herkomst (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 66

Alle familieleden en alle personen die relevant zijn voor diens leven wonen in België.

Overeenkomstig artikel 17 van het B.U.P.O. is " het gezin de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft het recht op bescherming door de maatschappij en de Staat."

De verzoekende partij heeft geen enkel familielid die zich over hem kan ontfermen. Diens oma is meer dan 5 jaar geleden overleden. De oma was eigenlijk het enige familielid, de enige bekende die nog enige tijd in het land van herkomst overgebleven is. Hij heeft in zijn ganse leven zijn vader maar gekend tijdens een periode van minder dan één maand.

De verzoekende partij heeft geen enkele band meer met het land van herkomst dat hij reeds op de leeftijd van 12 jaar verlaten heeft zodat hij aldaar nooit gewoond heeft op meerderjarige of zelfs oudere leeftijd.

Hij heeft met niemand enige band in het land van herkomst, hetgeen niet verwonderlijk is nu hij het land van herkomst verlaten heeft als minderjarige en hij reeds zeer geruime tijd aldaar weg is

Er is geen sprake van enig netwerk dat hem zou kunnen bijstaan in een hervestiging

Hij heeft in het land van herkomst niet op relevante leeftijd geleerd wat relevant is om te overleven; hij heeft geen enkele vaardigheid of kennis teneinde te kunnen overleven in het land van herkomst

Wie zelfs niet zou vermogen om te kunnen overleven kan uiteraard niet van moderne middelen gebruikmaken ten einde te kunnen communiceren met wie dan ook in al te verre België.

De verzoekende partij heeft geen enkel perspectief ten einde er te kunnen overleven

Het is onredelijk om aan te nemen dat de verzoekende partij zal kunnen overleven, laat staan te aarden in het land van herkomst.

Er kan worden aangenomen dat aan de leeftijd van 12 jaar er nog geen netwerken zijn gevormd en er nog geen afdoende relevante vaardigheden zijn opgebouwd ten einde te kunnen overleven in het land van herkomst. Zoiets wezenlijk als de kennis van taal is zelfs niet aanwezig.

Verzoeker heeft geen effectieve band meer met zijn land van herkomst, er is duidelijk sprake van een duurzame lokale verankering in België. Het feit dat hij tot aan zijn twaalfde verjaardag gewoond heeft in het land van herkomst is kennelijk onvoldoende.

Het feit dat de bestreden beslissing zelf gewag maakt van een nog niet beëindigde beroepsopleiding maakt het zeer aannemelijk dat de kansen op het vinden van werk in het land van herkomst nihil zijn.

Dat ondermeer dient benadrukt te worden dat de Belgische wetgeving voorziet in de bescherming van gezinsleden ook al heeft de betrokkene de meerderjarige leeftijd bereikt. Zo voorziet de Belgische wetgeving kindergeld en onderhoudsgelden van een ouder na echtscheiding zo minderjarige nog studeert.

Verder voorziet de rechtspraak dat er dient rekening gehouden te worden met de leeftijd, de economische situatie en de gezondheidstoestand van de betrokkene (Hof van Justitie 29 april 2004 C-482/01 en 493/01 -, Orfanopoulos, Hof van Justitie, 22 mei 2012, C-348/09, P.I. Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid)

Nergens in de bestreden beslissing wordt enig motief opgegeven nopens de toestand in het land van herkomst daar waar het algemeen gekend is dat het land in een lamentabele toestand is en er ondermeer een kennelijk gebrek is aan sociale voorzieningen. In die zin is de bestreden beslissing niet gemotiveerd en niet zorgvuldig genomen.

Men kan ondermeer lezen in een zeer algeheel toegankelijk rapport dat het land gekenmerkt wordt door een zeer grote werkloosheid, een gebrek aan sociale zekerheid, een sterkere onveiligheid, kennelijke gebreken in de politie en gerechtelijke diensten, een zeer grote georganiseerde misdaad (HRW - Human Rights Watch: World Report 2017 - Guinea, 12 January 2017 (te vinden op [ecoi.net](http://www.ecoi.net)) http://www.ecoi.net/local_link/334709/463156_en.html).

In ieder geval zal de moeder niet in staat zijn om twee gezinnen te gaan onderhouden.

De bestreden beslissing gebruikt zelf uitdrukkelijk de woorden "ziekelijk", zonder evenwel dit aspect van de zaak verder te onderzoeken en of de ziekte desgevallend kan worden verzorgd in het land van herkomst via een toegankelijke gezondheidszorg.

De duur van het verblijf in het land van herkomst lijkt niet echt relevant nu dit een verblijf is op zeer jonge leeftijd en nu lopende een dergelijk verblijf er geen reële banden zijn opgebouwd, te meer het tijdsverloop.

- De nationaliteit van de verschillende betrokken personen

Verzoekende partij woont te samen met diens moeder en de andere gezinskinderen bij zijn moeder in.

Het betreft geen echt jongere kinderen meer, zodat het alléén al om die reden kennelijk onredelijk zou zijn te eisen dat moeder en de overige kinderen terug naar het land van herkomst zouden gaan, te meer daar het om halfzussen gaat, kinderen van diens stiefvader. Deze halfzussen zijn van Belgische nationaliteit. De halfzussen werden geboren te Kortrijk en hebben geen banden met Guinee

De stiefvader die tot relatief kort behoorde tot het gezin [F.A.S.] is van Belgische nationaliteit.

- De afhankelijkheid van de betrokkene van het gezin van de betrokkene

Verzoekende partij woont in bij zijn moeder en zijn halfzussen. Hij is volkomen afhankelijk van het gezin waarin hij inwoont. Hij is schoolgaande.

Zoals gesteld zal hij in het land van herkomst zeker niet kunnen zorgen voor zichzelf.

Bovendien is er een schending van artikel 3 van het E.V.R.M.

Verzoekende partij heeft geen enkele familiale, culturele of sociale band met het land van herkomst.

Alle familieleden en alle personen die relevant zijn voor diens leven wonen in België.

Hij is afhankelijk van diens moeder om te voorzien in zijn levensonderhoud. Hij is nog schoolgaand. Hij heeft zelfs geen enkel vak onder de knie. Hij heeft geen mogelijkheden om te voorzien in zijn levensonderhoud daar waar de moeder niet in staat is om twee gezinnen te onderhouden, één in België en één in het zogenaamde land van herkomst.

De verzoekende partij heeft geen enkel familielid die zich over hem kan ontfermen.

Diens oma is meer dan 5 jaar geleden overleden. De oma was eigenlijk het enige familielid, de enige bekende die nog enige tijd in het land van herkomst overgebleven is. Hij heeft in zijn ganse leven zijn vader maar gekend tijdens een periode van minder dan één maand.

De verzoekende partij heeft geen enkele band meer met het land van herkomst dat hij reeds op de leeftijd van 12 jaar verlaten heeft zodat hij aldaar nooit gewoond heeft op meerderjarige of zelfs oudere leeftijd.

Hij heeft met niemand enige band in het land van herkomst, hetgeen niet verwonderlijk is nu hij het land van herkomst verlaten heeft als minderjarige en hij reeds zeer geruime tijd aldaar weg is

Er is geen sprake van enig netwerk dat hem zou kunnen bijstaan in een hervestiging

Hij heeft in het land van herkomst niet op relevante leeftijd geleerd wat relevant is om te overleven; hij heeft geen enkele vaardigheid of kennis teneinde te kunnen overleven in het land van herkomst

De verzoekende partij heeft geen enkel perspectief ten einde er te kunnen overleven

Het is onredelijk om aan te nemen dat de verzoekende partij zal kunnen overleven, laat staan te aarden in het land van herkomst.

Er kan worden aangenomen dat aan de leeftijd van 12 jaar er nog geen netwerken zijn gevormd en er nog geen afdoende relevante vaardigheden zijn opgebouwd ten einde te kunnen overleven in het land van herkomst. Zoiets wezenlijk als de kennis van taal is zelfs niet aanwezig.

Verzoeker heeft geen effectieve band meer met zijn land van herkomst, er is duidelijk sprake van een duurzame lokale verankering in België. Het feit dat hij tot aan zijn twaalfde verjaardag gewoond heeft in het land van herkomst is kennelijk onvoldoende.

Het feit dat de bestreden beslissing zelf gewag maakt van een nog niet beëindigde beroepsopleiding maakt het zeer aannemelijk dat de kansen op het vinden van werk in het land van herkomst nihil zijn.

Zelfs inzake de toetsing van artikel 8 van het E.V.R.M. voorziet de rechtspraak dat er dient rekening gehouden te worden met de leeftijd, de economische situatie en de gezondheidstoestand van de betrokkene (Hof van Justitie 29 april 2004 C-482/01 en 493/01 -, Orfanopoulos, Hof van Justitie, 22 mei 2012, C-348/09. P.I. Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid)

Nergens in de bestreden beslissing wordt enig motief opgegeven nopens de toestand in het land van herkomst daar waar het algemeen gekend is dat het land in een lamenteuze toestand is en er ondermeer een kennelijk gebrek is aan sociale voorzieningen. In die zin is de bestreden beslissing niet gemotiveerd en niet zorgvuldig genomen.

Men kan ondermeer lezen in een zeer algemeen toegankelijk rapport dat het land gekenmerkt wordt door een zeer grote werkloosheid, een gebrek aan sociale zekerheid, een sterkere onveiligheid, kennelijke gebreken in de politie en gerechtelijke diensten, een zeer grote georganiseerde misdaad (HRW - Human Rights Watch: World Report 2017 - Guinea, 12 January 2017 (te vinden op [ecoi.net](http://www.ecoi.net)) http://www.ecoi.net/localjink/334709/463156_en.html).

De bestreden beslissing gebruikt zelf uitdrukkelijk de woorden "ziekelijk", zonder evenwel dit aspect van de zaak verder te onderzoeken en of de ziekte desgevallend kan worden verzorgd in het land van herkomst via een toegankelijke gezondheidszorg.

Gelet op het voorgaande is er een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. nu er sprake is van een onmenselijke behandelingen. Minstens is de bestreden beslissing niet gemotiveerd of werd de zorgvuldigheidsplicht niet nageleefd, doordat er geen afdoende motivering te vinden is in de bestreden beslissing op voormelde punten."

3. Onderzoek van het beroep

A. Juridisch kader

3.1. De Raad herinnert eraan dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen en dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Er moet ook worden geduimd dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. De Raad kan derhalve geen rekening houden met nieuwe documenten die verzoeker pas naar aanleiding van het beroep tot nietigverklaring heeft bijgebracht (RvS 23 april 2015, nr. 11.241 (c)).

A.1. De wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken

3.2. Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever met de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017; hierna: de wet van 24 februari 2017) het volgende voor ogen had: *"Het doel van dit ontwerp is een meer coherent, meer transparant en meer efficiënt verwijderingsbeleid te voeren. Het geheel van de voorgestelde wijzigingen moet de mogelijkheid geven gemakkelijker en sneller de vereiste maatregelen te nemen wanneer de openbare orde of de nationale veiligheid zijn bedreigd, waarbij de fundamentele rechten van de betrokken personen worden gerespecteerd."*

In de voorbereidende werken wordt ook uiteengezet dat *"[er] in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen [moeten] kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit."* (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 17).

De wetgever heeft verder vastgesteld dat *"het (...) niet altijd evident [is] te bepalen welke regels gelden voor de beëindiging van het verblijf en de verwijdering om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Dit gebrek aan leesbaarheid remt het optreden van de bevoegde diensten en leidt tot rechtsonzekerheid."* Om deze situatie te verbeteren, bepaalt *"het ontwerp van wet onderscheiden regels voor twee categorieën van vreemdelingen, met name voor onderdanen van derde landen enerzijds en voor burgers van de Unie en met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen anderzijds"* waarbij de wetgever *"volledig gebruik [heeft] gemaakt van de mogelijkheden die de Europese wetgeving biedt"* daar de *"betrokken Europese akten (...) een ruime procedurele autonomie aan de lidstaten [geven] als het erom gaat de openbare orde of de nationale veiligheid te waarborgen en de misbruiken te bestrijden."* (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 4 en 5).

De wetgever onderscheidt aldus twee categorieën van vreemdelingen:

- De derdelanders die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze eerste categorie het verblijf kan worden beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van

openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in de artikelen 20 tot en met 24 (Titel I, hoofdstuk VI) van de Vreemdelingenwet.

- De Unieburgers en de met hen gelijkgestelde derdelanders. De regels op grond waarvan ten aanzien van deze tweede categorie het verblijf kan worden geweigerd of beëindigd en een verwijderingsbeslissing kan worden genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, werden neergelegd in, onder meer, de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Deze artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van voormelde wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt heden als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalt heden het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

[§ 3...]

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

A.2. Uitlegging van de begrippen ‘*openbare orde*’ en ‘*nationale veiligheid*’ zoals opgenomen in de wet van 24 februari 2017

3.4. Ondanks het onderscheid dat de wetgever maakt tussen beide categorieën van vreemdelingen, zoals omschreven in punt 3.2, stelt de Raad vast dat ten aanzien van deze beide categorieën dezelfde begrippen worden gehanteerd, zoals “*openbare orde*”, “*nationale veiligheid*”, “*ernstige redenen*” en “*dwingende redenen*”.

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) om deze begrippen nader te duiden. Uit deze voorbereidende werken bij de wet en uit de rechtspraak van het HvJ blijkt eveneens dat deze begrippen op dezelfde wijze geïnterpreteerd moeten worden ten aanzien van de beide, in punt 3.2. omschreven, categorieën van vreemdelingen (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001).

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid ontwikkeld in het kader van richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 VWEU of artikel 21 VWEU ontlenu (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde en nationale veiligheid. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde en nationale veiligheid (zie bv. HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Zh. en O.*; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, *H.T.*).

De uitlegging van de begrippen ‘*openbare orde*’ en ‘*nationale veiligheid*’ blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde en de openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het HvJ immers dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaaft (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, *H.T.*, pt. 77; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

3.5. In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “*openbare orde*” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “*openbare veiligheid*” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, *Rendon Marin*, pt. 83).

Verder moeten “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” worden onderscheiden van gewone “*redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” en “*dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid*”. “*Ernstige redenen*” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “*redenen*” terwijl “*dwingende redenen*” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “*ernstige redenen*” breder is dan het begrip “*dwingende redenen*” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 19).

3.6. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017*, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt "*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63).

3.7. In de artikelen 27, tweede lid en 28, eerste lid van richtlijn 2004/38/EG zit een evenredigheidstoets vervat die inhoudt dat er goede redenen voor de betrokken maatregel moeten zijn (noodzakelijkheid) en dat er een juist evenwicht moet worden gevonden tussen de maatregel en het doel en tussen de belangen van het individu en die van de betrokken staat (belangenafweging).

Artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in artikelen 43 en 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen "*in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel*".

Artikel 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk; zijn leeftijd; zijn gezondheidstoestand; zijn gezins- en economische situatie; zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven

en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 66).

De Raad stelt derhalve vast dat het HvJ de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM, die hierna in punten 3.10 en 3.11 wordt toegelicht, in zijn eigen rechtspraak heeft geïntegreerd.

Bij een beëindiging van een verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet dus rekening worden gehouden met de grondrechten. Dit volgt niet enkel uit het gegeven dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet. Voormelde artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, bevatten eveneens een aantal waarborgen die moeten worden nageleefd wanneer de staatssecretaris overweegt een verblijfsrecht te beëindigen omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Deze waarborgen weerspiegelen de vereisten die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Een correcte toepassing van voormelde artikelen uit de Vreemdelingenwet, conform de rechtspraak van het HvJ, garandeert derhalve dat grondrechten in rekening worden gebracht.

Bovenstaande wordt ook bevestigd in de voorbereidende werken: *“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of veranderende behandeling.”* (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 18).

3.8. Deze uitlegging van de begrippen over openbare orde en nationale veiligheid door het HvJ, zoals hierboven weergegeven, bindt de Belgische rechter wanneer hij toepassing maakt van een nationale bepaling die een aanknopingspunt heeft met het Unierecht. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, immers rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het HvJ. De rechtspraak van het HvJ vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het HvJ krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21).

Wanneer de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die via artikel 40ter, § 2 van dezelfde wet ook gelden voor familieleden van Belgen, worden toegepast in situaties waar er een aanknopingspunt is met het Unierecht, moet dus rekening worden gehouden met de rechtspraak van het HvJ. Van een aanknopingspunt is sprake wanneer een situatie valt binnen de werkingssfeer van richtlijn 2004/38/EG of van de artikelen 20 en 21 van het VWEU. In het bijzonder betreffen zulke situaties:

- de Unieburgers bedoeld in artikel 40 van de Vreemdelingenwet (verblijfsrecht in het kader van richtlijn 2004/38/EG);
  - de familieleden van Unieburgers bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van richtlijn 2004/38/EG en artikel 21 VWEU);
  - de familieleden van Belgen bedoeld in artikel 40ter, § 1 van de Vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van artikel 21 VWEU);
  - de ouders van minderjarige Belgen bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (afgeleid verblijfsrecht in het kader van artikel 20 VWEU);
- (*Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53-443, p.18, GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.1 tot B.59.8; *Parl.St* Kamer, 2015-2016, nr. 54-1696, p. 27-30).

3.9. Ook ten aanzien van de familieleden-derdelanders van een Belg bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, quod in casu, moet een Unierechtelijke interpretatie van de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet worden gehanteerd hoewel er in beginsel geen Unierechtelijk aanknopingspunt voorhanden is. De Raad van State heeft immers herhaaldelijk benadrukt dat een Unierechtelijke interpretatie van een nationale bepaling ook aan de orde is wanneer bepalingen van het Unierecht van toepassing zijn op grond van een nationale wettelijke regeling, waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (cf. RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 10 november 2017, nr. 239.838).

Zoals uiteengezet in punt 3.2, wordt er – met het oog op meer coherente, efficiëntere en eenvoudigere rechtsregels – enkel een onderscheid gemaakt tussen twee categorieën van vreemdelingen, met name tussen onderdanen van derde landen enerzijds, en Unieburgers en met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen anderzijds.

De wetgever heeft in geen geval duidelijk aangegeven dat voor Unieburgers en de met hen gelijkgestelde derdelanders nog een bijkomend onderscheid moet worden gemaakt. In tegenstelling tot de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de wet van 24 februari 2017 niet dat er voor een verschillende aanpak werd gekozen voor wat betreft familieleden-derdelanders van een Belg bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Bovendien volgt uit de voorbereidende werken bij de wet en uit de rechtspraak van het HvJ dat de begrippen op dezelfde wijze moeten worden geïnterpreteerd ten aanzien van derdelanders als ten aanzien van Unieburgers en de met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen, daar “*de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt*” (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, *H.T.*, pt. 77; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

Gelet op deze gegevens dient te worden gesteld dat de bepalingen inzake openbare orde en nationale veiligheid die in de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet worden gebruikt, ook ten aanzien van familieleden-derdelanders van een Belg, zoals bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, niet anders kunnen worden uitgelegd dan conform wat in de rechtspraak van het HvJ is uiteengezet. Dit geldt des te meer daar noch uit de wet, noch uit de voorbereidende werken blijkt welke invulling er anders aan kan worden gegeven.

De Raad herinnert er tevens aan dat een inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven, quod in casu, enkel is toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit). Het volstaat daarbij niet dat er een wettelijke basis is, deze dient ook te voldoen aan bepaalde kwaliteitseisen die gelden als uiting van het rechtszekerheidsbeginsel. De relevante wetgeving moet ‘*toegankelijk*’ zijn voor de betrokken vreemdeling en voldoende ‘*voorzienbaar*’. Regelgeving is ‘*voorzienbaar*’ indien de werkingssfeer en de normatieve inhoud ervan met voldoende precisie zijn geformuleerd om de gevolgen ervan met redelijke voorspelbaarheid te voorzien. De betrokken regelgeving moet, met andere woorden, voldoende duidelijke termen gebruiken om aan eenieder in toereikende mate te kennen te geven in welke omstandigheden en onder welke voorwaarden de nationale overheid is gemachtigd om maatregelen te treffen die zijn door het EVRM beschermde rechten raken (EHRM (GK) 12 juni 2014, nr. 56030/07, *Fernandez Martinez/Spanje*, §117; inzake openbare orde en nationale veiligheid zie in het bijzonder EHRM 24 april 2008, nr. 1365/07, *C.G. e.a./Bulgarije*, § 39-40).

Tegen deze achtergrond, oordeelt de Raad dat het aangewezen is om in alle gevallen waar toepassing wordt gemaakt van de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet een analoge uitlegging te hanteren van de begrippen die verband houden met openbare orde en nationale veiligheid en dit conform de rechtspraak van het HvJ. Hiermee wordt het door de wetgever vooropgestelde doel tot meer coherentie, efficiëntie en eenvoudigheid, zoals uiteengezet in de wetswijziging van 24 februari 2017, gehandhaafd en wordt tevens de voorzienbaarheid van de relevante artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet en dus de rechtszekerheid gegarandeerd.

A.3. Artikel 8 van het EVRM

3.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

3.11. In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51). Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze vreemdeling wordt uitgewezen; met name of er belemmeringen zijn die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

3.12. De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium, vermeld in punt 3.11, zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif/Zwitserland*, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov/Oostenrijk*, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A./Verenigd Koninkrijk*, § 63 en 68).

3.13. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezins- of familieleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

B. Individuele beoordeling

3.14. Uit het gegeven dat de bestreden beslissing als juridische grondslag artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet vermeldt, volgt dat de staatssecretaris verzoeker beschouwt als een familielid van een Unieburger c.q. Belg die over een duurzaam verblijf beschikt. Verzoeker geniet derhalve een verhoogde verblijfsbescherming. De staatssecretaris kan, overeenkomstig artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, een duurzaam verblijfsrecht immers enkel beëindigen indien er “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” aanwezig zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de staatssecretaris is nagegaan of er zulke “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” voorhanden zijn en oordeelde dat dit wat verzoeker betreft het geval is. Er wordt zeer uitgebreid ingegaan op de persoonlijke gedragingen van verzoeker die ten grondslag liggen aan de genomen beslissing, waarbij ook rekening wordt gehouden met de bestuurlijke verslagen, burgemeestersbesluiten en correctionele veroordelingen waarvan verzoeker het voorwerp uitmaakt. Er wordt concreet toegelicht waarom volgens de staatssecretaris deze persoonlijke gedragingen van een zodanige ernst zijn dat deze zijn te kwalificeren als “*ernstige redenen van openbare orde*”.

Er wordt allereerst gewezen op het feit dat verzoeker zich op 17 maart 2016 schuldig heeft gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om diefstal te vergemakkelijken of om de vlucht te verzekeren, met gebruik of vertoon van wapens of op wapens gelijkende voorwerpen of het doen geloven dat men gewapend is. Er wordt gewezen op de bijzondere ernst van deze gepleegde feiten en op het gegeven dat deze wijzen op een manifeste afwezigheid in hoofde van verzoeker van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en de fysieke integriteit van anderen in het bijzonder. In het gezelschap van 5 anderen, gewapend met een grote hakbijl, een (vermoedelijk kapot) alarmpistool, een “*airsoft gun*” en een mes, overviel verzoeker midden in de nacht een 56-jarige man in zijn eigen woning waarbij deze

met niets ontziend geweld werd bedreigd, geslagen en beroofd. Volgens het vonnis van de correctionele rechtbank van Kortrijk duidde het slachtoffer verzoeker aan als diegene die alles coördineerde en hem tweemaal met een bijl vlak naast het hoofd sloeg en hem met een mes bedreigde en sneed. Voor deze feiten werd verzoeker op 15 juli 2016 door de correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een werkstraf van 275 uur en een vervangende gevangenisstraf van 30 maanden. De staatssecretaris wijst erop dat verzoeker geen enkel uur van de hem opgelegde werkstraf presteerde en de Probaticommissie unaniem van mening was dat verzoeker weigerde zijn medewerking te verlenen aan de correcte uitvoering van de straf. Verzoeker deed zelfs niet de moeite om te reageren op de uitnodigingen van de Probaticommissie. De staatssecretaris stelt dat dit de oprechtheid van de ter zitting betoonde spijt over de feiten en de aan het slachtoffer geboden excuses totaal ongeloofwaardig maakt.

Daarnaast stelt de staatssecretaris vast dat verzoeker reeds in 2014 voor overlast is beginnen te zorgen in Kortrijk, in het gezelschap van andere jongeren die zeer goed gekend zijn bij de politiediensten en waarbij verzoeker zich als leider profileert. Er is sprake van feiten van zinloos en bruto geweld. In de periode van 23 maart 2014 tot en met 30 januari 2016 is er sprake van niet minder dan 20 incidenten, gaande van afpersing, slagen en verwondingen, drugs, diefstal met geweld en uiteenlopende vormen van overlast. Voor feiten gepleegd tussen 30 januari 2016 en 26 januari 2017 wordt verzoeker een tweede maal strafrechtelijk veroordeeld op 14 juli 2017 door de correcte rechtbank van Kortrijk, tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel voor de duur van 4 jaar uitgezonderd 4 maanden effectief. Het gaat om meerdere feiten van opzettelijke slagen en verwondingen, al dan niet met voorbedachten rade, ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid tot gevolg en waaronder ook met de verzwarende omstandigheid van een feit gepleegd op de persoon van een minderjarige. De staatssecretaris gaat concreet in op de feiten zoals deze zich hebben voorgedaan. Er is sprake van ernstige geweldfeiten waarin verzoeker actief is betrokken, die elkaar in kort tempo opvolgen en waarin steeds terugkomt dat verzoeker steevast handelt in groep en hierbij als leidersfiguur optreedt. De feiten worden vaak gefilmd. Verzoeker deinst er ook niet voor terug leugenachtige verklaringen af te leggen tegenover de autoriteiten.

De staatssecretaris benadrukt ook dat er volgens de politie sprake is een zeker "dark number" in de door verzoeker gepleegde geweldfeiten, waar sommige slachtoffers uit vrees voor represailles van verzoeker geen klacht durfden in te dienen of geen verklaringen wensten af te leggen. Er is ook sprake van filmpjes van "streetfights" waarin verzoeker prominent is betrokken, waarvan minstens één op klaarlichte dag in de tunnel onder het station van Kortrijk. De staatssecretaris wijst op het onveiligheidsgevoel dat dergelijke straatgevechten creëren. Verder wordt ook melding gemaakt van het feit dat verzoeker in augustus 2016 een spilfiguur was in een reeks gewapende vechtpartijen tussen twee jongerengroepen in Kortrijk en waaruit blijkt dat de cursus agressiebeheersing die verzoeker vrijwillig zou volgen na de feiten die leidden tot de veroordeling op 15 juli 2016 niet tot het beoogde resultaat leidde en bovendien doet vermoeden dat die cursus enkel werd aangevat om een werkstraf te krijgen. De verstoring van de openbare orde was hierbij dermate ernstig dat de lokale politie zich genooddaakt zag versterking te vragen van de Federale Politie. Hierbij uitte verzoeker ook doodsbedreigingen aan derden.

Ondanks een formele waarschuwing op 2 juni 2017 was verzoeker op 26 juni 2017 en op 17 augustus 2017 opnieuw betrokken bij feiten van geweld en/of overlast. Op deze eerste datum werd verzoeker gefilmd terwijl hij geweld pleegde en op 17 augustus 2017 zorgde verzoeker samen met een groep jongeren voor overlast aan het station van Kortrijk. Verzoeker werd hierbij geïdentificeerd door de politie als persoon die de groep bleef ophitsen tegen de politiediensten.

Gelet op de hierboven weergegeven feitelijkheden, en op basis van de volgende vaststellingen, besluit de staatssecretaris dat er in hoofde van verzoeker sprake is van ernstige redenen van openbare orde:

"De gedetailleerde opsomming van de door u gepleegde feiten illustreert uw verontrustende moraliteit. U bent duidelijk reeds sinds jonge leeftijd op het slechte pad en, met het ouder worden, begint u steeds zwaardere criminele daden te stellen. U treedt de rechten van anderen met voeten, stoort u totaal niet aan sociale conventies en bent totaal onverschillig ten opzichte van de gevoelens en belangen van anderen. Uit voorgaande blijkt ten overvloede dat u zo goed als permanent overlast en straatcriminaliteit pleegt. Het ritme waarmee u criminele feiten pleegt en waarmee u voor overlast zorgt, is onmiskenbaar een reden tot bezorgdheid. Hieruit kan afgeleid worden dat u geen enkele morele rem meer heeft en u zich onaantastbaar waant. Uit alle door u gepleegde feiten blijkt overduidelijk dat u een gevaarlijk individu bent dat een enorme drang naar geweld heeft en een totaal gebrek aan normbesef. U blijft maar

mensen aanvallen en slaan met allerlei vechttechnieken die bedoeld zijn om slachtoffers maximaal te verwonden. U lijkt totaal niet in staat u te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet moet houden.

Het is evident dat u bij voorkeur in groep handelt en dat u die overmacht misbruikt om u slachtoffers te isoleren. Uw vrienden zijn over het algemeen ook zeer goed gekend bij de politie en binnen die groepjes ontpopt u zich als bendeleider. Uit de beschikbare informatie blijkt dat u gevechtstraining volgt, u misbruikt deze echter om onschuldige burgers aan te vallen. U misbruikt uw atletische lichaamsbouw om ontzag in te boezemen binnen uw vriendenkring en om uw slachtoffers angst aan te jagen. Bovendien sleurt u vaak kwetsbare jongeren mee in uw drang naar geweld en criminaliteit, het is zonneklaar dat u hen op het slechte pad brengt.

Niettegenstaande u meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed u dat niet. Zo werd op 24.02.2016 bijvoorbeeld een gesprek met u gevoerd door de hoofdinspecteur van de politie en de veiligheidscoördinator van de stad in aanwezigheid van een educatief medewerker van de vzw Habbekrats waar u een vaak geziene gast was en werd u duidelijk gemaakt dat uw gedrag dringend diende te veranderen. De politie stelde niet minder dan 17 bestuurlijke verslagen op, er werden u minstens 4 bestuurlijke maatregelen opgelegd, er werden gesprekken met u gevoerd, u bracht enige tijd in de gevangenis door, u werd gewaarschuwd dat u het risico liep het land uitgezet te worden en toch kwam u niet tot inzicht. U betoont niet de minste wil om uw wangedrag bij te sturen, u blijft volharden in een onverantwoordelijk en impulsief bestaan. Iedereen die uw pad kruist lijkt een potentieel slachtoffer en er is gezien uw verleden een zeer reëel risico dat uw ziekelijke drift naar geweld zo onbeheersbaar wordt dat slachtoffers blijvende beperkingen overhouden of zelfs het leven laten.

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. U trekt geen lessen uit uw veroordelingen, de maatregelen die aan u opgelegd werden en de waarschuwingen die u gegeven werden. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Uit voorgaande blijkt overduidelijk dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van uw recht op verblijf noodzakelijk maken."

3.15. Verzoeker is allereerst van mening dat artikel 44bis van de Vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden op feiten die dateren van voor de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017 op 29 april 2017, dit op straffe van miskennis van het niet-retroactiviteitsbeginsel en artikel 2 van het BW. Hij stelt dat de beoordeelde feiten grotendeels dateren van 2016 en het laatste feit waarvoor hij werd veroordeeld dateert van 26 januari 2017.

De Raad wijst erop dat de wet van 24 februari 2017 niet voorziet in overgangsmaatregelen. Bij ontstentenis van andersluidende overgangsregels is het ogenblik van de beslissingname determinerend. Verweerder, als orgaan van het actief bestuur, is ertoe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij een beslissing neemt. Aangezien de wet van 24 februari 2017 in werking trad na haar totstandkoming en tien dagen na publicatie ervan, meer bepaald op 29 april 2017, is er van retroactiviteit geen sprake. Er werd een duidelijke beleidskeuze gemaakt om de wet onmiddellijk in werking te laten treden, dus zonder in overgangsmaatregelen te voorzien. Dergelijke beleidskeuze mag niet worden verward met het beginsel van terugwerkende kracht.

Het is niet omdat de oude regeling mogelijk gunstiger was voor verzoeker, dat het bestuur de bestaande wetgeving terzijde dient te schuiven. Het is vaststaande rechtspraak van het Hof van Cassatie dat een nieuwe wet niet alleen van toepassing is op toestanden die na inwerkingtreding ontstaan, maar in beginsel ook op de toekomstige gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden die zich voordoen of voortduren onder vigeur van de nieuwe wet, voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 12 januari 1998, A.R. S. 97.0052.F, Cass 6 december 2002, A.R. C.00.0176.N, Cass. 28 februari 2003, A.R. C.00.0603.N, A.C. 2003, nr. 141, Cass. 18 maart 2011, A.R. C.10.0015.N). Een regel kan slechts als retroactief worden gekwalificeerd wanneer hij van toepassing is op feiten, handelingen en toestanden die definitief waren voltrokken op het ogenblik dat hij in werking is getreden (GwH 16 juni 2011, nr. 107/2011). Verzoeker toont niet aan dat dit

in casu het geval is. De bestreden beslissing maakt ook melding van voortdurende geweldfeiten, ook na de inwerkingtreding van de nieuwe wet.

Elke nieuwe wet is dan ook in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingsfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds van tevoren – *avant la lettre* – in haar werkingsfeer bevond (P. VAN ORSHOVEN, 'De kraai en de puit. De retroactieve wet in het licht van de beginselen van behoorlijke wetgeving', *A.J.T.* 1998-99, 27 e.v.).

In zoverre verzoeker kritiek uit op de wet van 24 februari 2017, en aangeeft dat deze wet disproportioneel is en strijdig met het gelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het hem geenszins toekomt om een oordeel te vormen aangaande de opportuniteit van de voormelde wet en dat hij niet bevoegd is om de wet te toetsen aan de Grondwet. Deze bevoegdheid komt immers binnen de grenzen bepaald in artikel 142, tweede lid van de Grondwet toe aan het Grondwettelijk Hof (cf. RvS 23 juni 2004, nr. 132.916, RvS 2 mei 2005, nr. 144.025). De Raad kan de kritiek van verzoeker op dit punt dan ook niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

Er blijkt in casu niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskennis van het niet-retroactiviteitsbeginsel of artikel 2 van het BW.

3.16. Verzoeker betoogt nog dat de nieuwe wetgeving kennelijk minder waarborgen inhoudt op het vlak van de rechten van verdediging en het hoorrecht, waar niet langer is voorzien in een tussenkomst van de commissie van advies voor vreemdelingen.

Dit betoog betreft andermaal een kritiek op de wet. Er wordt herhaald dat het de Raad geenszins toekomt om een oordeel te vormen aangaande de opportuniteit van de wet van 24 februari 2017 en dat hij niet bevoegd is om de wet te toetsen aan de Grondwet.

In casu voorziet artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet dat wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte wordt gebracht en hem de mogelijkheid wordt geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze voorziene procedure de betrokken vreemdeling dan niet in de mogelijkheid stelt om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt naar voor te brengen, voorafgaand aan het nemen van een beslissing. Er blijkt niet waarom deze voorziene procedure niet zou volstaan in het licht van de rechten van verdediging en het hoorrecht. In casu werd, overeenkomstig deze bepaling, verzoeker op 24 juli 2017 een aangetekend schrijven verstuurd om hem op de hoogte te stellen van het feit dat werd overwogen om zijn verblijf te beëindigen en om hem de mogelijkheid te bieden alle relevante elementen aan te brengen die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Het gegeven dat verzoeker zelf nalatig is geweest door de aan hem gerichte aangetekende zending niet af te halen, en zodoende zelf heeft verzaakt aan de medewerking die hij wordt geacht te verlenen aan het bestuur, kan het bestuur niet worden tegengeworpen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in deze omstandigheden het bestuur niet kon oordelen dat hij onbereikbaar was.

3.17. Verzoeker gaat vervolgens in op de parlementaire voorbereiding bij wet van 24 februari 2017 en relevante rechtspraak van het HvJ. Hij betoogt dat deze wet er is gekomen in het kader van de maatregelen in de bestrijding van terrorisme. Hij stelt dat de toevoeging in de Memorie van Toelichting "*of andere vormen van zware criminaliteit*" verstrekkende gevolgen heeft en de deur lijkt open te zetten voor een zeer ruime toepassing. Verzoeker lijkt met dit betoog de proportionaliteit dan wel opportuniteit van de wetswijziging van 24 februari 2017 te bekritisieren. Deze wetskritiek valt buiten de beoordelingsbevoegdheid van de Raad. Bovendien blijkt uit de voorgaande bespreking dat deze wetswijziging een ruimer doel beoogt dan enkel terrorismebestrijding.

3.18. Een toepassing van de artikelen 44bis, § 2 en 45, § 2 van de Vreemdelingenwet vereist een individueel onderzoek en een afweging van de relevante gegevens in het voorliggende geval. Er moet op kenbare wijze worden beoordeeld of het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt ter bescherming van de openbare orde. Uit de beslissing tot beëindiging van verblijf moeten dit onderzoek naar en de afweging van alle specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; cfr. ABRvS (NL) 30 december 2015, ECLI:NL:RVS:2015:4075)

Uit wat voorafgaat blijkt dat de staatssecretaris, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel degelijk een kenbare beoordeling heeft gemaakt van het persoonlijk gedrag van verzoeker. De staatssecretaris gaat concreet in op de specifieke omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid. Ook gaat hij in op de verschillende bestuurlijke verslagen en burgemeestersbesluiten waarvan verzoeker het voorwerp uitmaakt. Deze betreffen in het bijzonder de aard, omvang en ernst van de concreet gepleegde feiten van openbare orde, het herhaalde karakter ervan en de veroorzaakte schade. Door te onderzoeken wat in essentie de mate van gevaar is voor de samenleving dat voortvloeit uit het criminele gedrag van verzoeker en wat de eventuele gevolgen zijn van een dergelijk gedrag voor de openbare orde, heeft de staatssecretaris conform de rechtspraak van het HvJ gehandeld, en ook meteen een toetsing gedaan aan het eerste Boultif/Üner criterium.

Verzoeker betoogt dat slagen en verwondingen en diefstal op het eerste zicht niet ressorteren onder de feiten die door de wetgever werden beoogd wat de toepassing van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet betreft. Er blijkt evenwel niet dat de wetgever de bedoeling heeft gehad om een limitatieve opsomming te geven van de feiten kunnen leiden tot de kwalificatie van *“ernstige redenen van openbare orde”* of dit heeft willen beperken tot feiten van terrorisme, radicalisering of internationale drugshandel. Het enige criterium is dat de feiten en gedragingen waarvan sprake een belangrijke graad van ernst moeten vertonen. Zo wees de wetgever erop dat *“ernstige redenen”* het idee vertalen dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone *“redenen”* terwijl *“dwingende redenen”* vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip *“ernstige redenen”* breder is dan het begrip *“dwingende redenen”*. Er blijkt op zich dus niet dat feiten van slagen en verwondingen en diefstal, voor zover de concrete omstandigheden van het geval getuigen van bijzonder ernstige en verontrustende feiten en een bijzonder ernstig actueel en toekomstig gevaar voor de Belgische samenleving, niet evenzeer aanleiding kunnen geven tot de vaststelling van *“ernstige redenen van openbare orde”*.

In casu heeft de staatssecretaris in de bestreden beslissing heel concreet toegelicht waarom de feiten van slagen en verwondingen en diefstal waarvan in casu sprake, getuigen van een zodanige ernst dat deze wel degelijk kunnen worden gekwalificeerd als *“ernstige redenen van openbare orde”*. Er wordt gewezen op de bijzondere ernst van de gepleegde feiten die hebben geleid tot de veroordeling op 15 juli 2016 en die hierop neerkomen dat verzoeker in het gezelschap van 5 anderen, gewapend met een grote hakbijl, een (vermoedelijk kapot) alarmpistool, een *“airsoft gun”* en een mes, in het midden van de nacht een 56-jarige man in zijn eigen woning overviel waarbij deze met niets ontziend geweld werd bedreigd, geslagen en beroofd en waarbij volgens het slachtoffer verzoeker degene was die alles coördineerde en hem tweemaal met een bijl vlak naast het hoofd sloeg en hem met een mes bedreigde en sneed. Er is verder sprake van het gegeven dat verzoeker reeds sinds jonge leeftijd op het slechte pad is en met het ouder worden steeds zwaardere criminele feiten pleegt, dat hij zo goed als permanent overlast en straatcriminaliteit pleegt, dat hij allerlei vechttechnieken aanwendt om zijn onschuldige slachtoffers maximaal te verwonden, dat hij bij voorkeur in groep handelt waarbij hij zich profileert als bendeleider en de overmacht van de groep misbruikt om zijn slachtoffers te isoleren en dat hij hierbij vaak kwetsbare jongeren meesleurt in zijn drang naar geweld en criminaliteit. De staatssecretaris stelt dat verzoeker zich onaantastbaar acht en een totaal gebrek aan normbesef heeft, alsook een enorme drang naar geweld en een immorele en oneerlijke ingesteldheid. Hij benadrukt de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Hij stelt ook dat verzoeker niet de minste wil vertoont om zijn wangedrag bij te sturen en de ernst van zijn daden niet lijkt in te zien. Hij wijst op een zeer reëel risico dat verzoekers *“ziekelijke drift naar geweld zo onbeheersbaar wordt dat slachtoffers blijvende beperkingen overhouden of zelfs het leven laten”* en een *“volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid [...] waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet concreet ingaat op de concrete feiten en gedragingen en vaststellingen die hebben geleid tot de beoordeling dat er in zijnen hoofde sprake is van ernstige redenen van openbare orde. Hij betwist de hem ten laste gelegde feiten en gedragingen niet.

Verzoeker kan niet zonder meer voorbijgaan aan de ernstige en concreet onderbouwde omstandigheden waarbinnen de feiten van slagen en verwondingen en diefstal in casu worden gekaderd en die, zoals de staatssecretaris in alle redelijkheid kon oordelen, een bijzonder gewichtig karakter geven aan de gepleegde feiten en persoonlijke gedragingen van verzoeker. Hij brengt geen concrete argumenten naar voor die afbreuk kunnen doen aan de bovenvermelde vaststellingen, waaronder dat hij zich profileert als bendeleider en hierbij bijzonder ernstige feiten van geweld pleegt voornamelijk gericht tegen onschuldige slachtoffers die geen verweer hebben tegen de overmacht van de groep en waarbij allerlei vechttechnieken worden gebruikt die zijn bedoeld om slachtoffers maximaal te verwonden, dat hij een enorme drang heeft naar geweld en een ernstig gebrek aan normbesef, dat hij geen inzicht heeft in de gepleegde feiten en geen lering wenst te trekken uit veroordelingen of waarschuwingen, dat hij een slechte invloed op heeft andere jongeren die bij betreft bij zijn wandaden en dat er een zeer reëel risico bestaat dat verzoekers ziekelijke drift naar geweld zo onbeheersbaar wordt dat slachtoffers blijvende beperkingen overhouden of zelfs het leven laten. Op geen enkele wijze betwist verzoeker als dusdanig de bijzondere ernst van de gepleegde feiten.

Verzoeker stelt dat het aantal misdrijven niet kan volstaan om te besluiten dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde. De Raad stelt in dit verband allereerst dat de niet-betwiste vaststellingen dat verzoeker zo goed als permanent overlast en straatcriminaliteit pleegt en de feiten van geweldplegingen zich op zeer regelmatige basis voordoen, wel degelijk een omstandigheid betreffen die mee in rekening kan worden gebracht bij het bepalen van de ernst van de redenen van openbare orde. Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk. Hij gaat er verder aan voorbij dat de staatssecretaris niet louter verwijst naar het aantal misdrijven, maar ook naar de bijzondere ernst ervan. De staatssecretaris heeft, naast de vaststelling van de snelle opeenvolging van feiten van openbare orde, wel degelijk ook geargumenteed waarom de gepleegde feiten volgens hem getuigen van een bijzondere ernst die maakt dat er kan worden gesproken van "*ernstige redenen van openbare orde*".

Verzoeker stelt nog dat de opgelegde strafmaat niet voldoende is om te spreken van ernstige redenen van openbare orde. Hij wijst erop dat "*er nog geen bevoegdheid is van de strafuitvoeringsrechtbank, voorzien in het geval van de meer ernstig beschouwde veroordelingen*" en dat hij is vrijgekomen met een enkelband. Op lezing van de bestreden beslissing dient te worden aangenomen dat verzoekers vrijlating met een enkelband en de telkens opgelegde strafmaat in rekening zijn gebracht, maar deze elementen volgens de staatssecretaris er niet aan in de weg stonden dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde. Hierbij werd gewezen op de enorme drang naar geweld in hoofde van verzoeker waarbij hij zijn toevlucht neemt tot allerlei gevechtstechnieken die bedoeld zijn om slachtoffers maximaal te verwonden en wapens, het totale gebrek aan normbesef, de zo goed als permanente overlast en straatcriminaliteit en het gegeven dat verzoeker als bendeleider andere kwetsbare jongeren meesleurt in zijn drang naar geweld en criminaliteit. De staatssecretaris wijst op een zeer reëel risico dat verzoekers ziekelijke drift naar geweld zo onbeheersbaar wordt dat slachtoffers blijvende beperkingen overhouden of zelfs het leven laten. In het licht van deze vaststellingen, die verzoeker niet weerlegt, blijkt niet dat de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij ernstige redenen van openbare orde weerhield. De staatssecretaris kon hierbij zo ook de gepleegde feiten als geheel beschouwen. De opgelegde strafmaat is verder ook maar een van de criteria om in aanmerking te nemen bij de beoordeling van het risico voor de openbare orde. De staatssecretaris refereerde in dit verband bovendien aan het gegeven dat de in hoofdorde opgelegde werkstraf van 275 uur in het vonnis van 15 juli 2016 mede was ingegeven door verzoekers nog jonge leeftijd, de ter zitting betoonde spijt en aan het slachtoffer geboden excuses en het gegeven dat verzoeker zich vrijwillig aanbood voor het volgen van een cursus agressiebeheersing, terwijl thans is komen vast te staan dat de betoonde spijt en geboden excuses volstrekt ongeloofwaardig waren en de cursus agressiebeheersing, voor zover deze daadwerkelijk is gevolgd, van geen enkel nut is gebleken. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet. De vervangende gevangenisstraf van 30 maanden, net als de opgelegde gevangenisstraf van 12 maanden in het vonnis van 14 juli 2017, wijst bovendien wel degelijk op het ernstig karakter van de gepleegde feiten. In het licht van hetgeen voorafgaat en de overige vaststellingen zoals hierboven weergegeven die verzoeker niet weerlegt, ontkracht de opgelegde strafmaat of verzoekers vrijlating met enkelband geenszins de ernstige en actuele redenen van openbare orde die werden vastgesteld, te meer waar in de bestreden beslissing ook nog melding wordt gemaakt van nieuwe feiten van geweld en/of overlast na verzoekers vrijlating in afwachting van de plaatsing van een enkelband. Enige kennelijke onredelijkheid wordt nog niet aangetoond.

Door te wijzen op het gegeven dat er slechts sprake is van twee veroordelingen toont verzoeker evenmin enig kennelijke onredelijkheid in de beoordeling aan. De Raad wenst te benadrukken dat verzoeker andermaal niet concreet ingaat op de concrete persoonlijke gedragingen en vaststellingen die worden weerhouden om een ernstig risico voor de openbare orde vast te stellen. De Raad wijst op de bijzondere ernst van de feiten die hebben geleid tot de veroordeling van 15 juli 2016, en de achteraf vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker ter zitting geuite excuses en spijt, en de veelheid van feiten die zich uitstrekten tussen 30 januari 2016 en 26 januari 2017 en die hebben geleid tot de veroordeling van 14 juli 2017 en waaruit blijkt dat verzoeker zich profileert als bendeleider, dat hij een enorme drang heeft naar geweld waarbij hij zijn toevlucht neemt tot allerlei gevechtstechnieken die bedoeld zijn om slachtoffers maximaal te verwonden en waarbij hij andere kwetsbare jongeren meesleurt in zijn drang naar geweld en criminaliteit. Verzoeker betwist bovendien ook niet de overige vaststellingen die de politiediensten met betrekking tot zijn persoon hebben gedaan, op basis van eigen vaststellingen en/of filmmateriaal. Het louter wijzen op het gegeven dat er slechts sprake is van twee veroordelingen kan in deze omstandigheden geenszins volstaan om het kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling aan te tonen.

De Raad acht het, in het licht van de specifieke omstandigheden van het voorliggend geval, niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris in casu oordeelt dat deze omstandigheden een belangrijkere graad van ernst vertonen dan gewone “redenen”, minstens toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat zich een andersluidende beoordeling opdringt. Derhalve blijkt niet dat de staatssecretaris ten onrechte heeft vastgesteld dat er in casu sprake is van “*ernstige redenen*” van openbare orde zoals bedoeld in artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.19. De gedane beoordeling toont wel degelijk aan dat de staatssecretaris ook is nagegaan of het persoonlijk gedrag van verzoeker naast een voldoende ernstige en werkelijke bedreiging, ook nog steeds een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Hiervoor dienen alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking te worden genomen. Zulke algehele beoordeling houdt in dat de staatssecretaris, desgevallend, ook rekening houdt met elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 65).

De staatssecretaris wijst erop dat verzoeker reeds sinds jonge leeftijd op het slechte pad is en met het ouder worden steeds zwaardere criminele feiten pleegt. Hij wijst op een zeer verontrustende moraliteit, meer bepaald een totaal gebrek aan normbesef, alsook een enorme drang naar geweld en een immorele en oneerlijke ingesteldheid. Hij benadrukt de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden en stelt dat verzoeker zich onaantastbaar acht. Hij stelt ook dat verzoeker niet de minste wil vertoont om zijn wangedrag bij te sturen en de ernst van zijn daden niet lijkt in te zien. Hij wijst op een zeer reëel risico dat verzoekers “*ziekelijke drift naar geweld zo onbeheersbaar wordt dat slachtoffers blijvende beperkingen overhouden of zelfs het leven laten*” en een “*volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid [...] waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen*”.

Op de vrijlating van verzoeker in afwachting van een enkelband werd reeds ingegaan.

Verzoeker stelt thans dat hij zijn wilde haren is verloren. Waaruit dit dan moet blijken, wordt niet verduidelijkt. Met deze blote en ongestaafde bewering weerlegt verzoeker de gedegen en concrete motivering niet dat er gezien zijn verleden en gebrek aan normbesef een zeer reëel risico bestaat dat zijn gewelddadige ingesteldheid zo onbeheersbaar dreigt te worden dat slachtoffers blijvende beperkingen overhouden of zelfs het leven laten en dat het ernstig gewelddadig gedrag zich in de toekomst herhaalt.

Verzoeker blijft evenzeer in gebreke zijn betoog dat de feiten zijn gepleegd in een periode dat er spanningen waren met zijn stiefvader, waarna deze het huis heeft verlaten, te staven met een begin van bewijs. Er blijkt ook niet dat verzoeker dit gegeven kenbaar maakte aan het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, zodat hiermee dan eventueel rekening had kunnen worden gehouden. Het is de Raad op basis van deze uiteenzetting ook niet geheel duidelijk waarom er dan actueel van verzoeker niet langer een ernstig risico uitgaat voor de openbare orde of hij daadwerkelijk tot inkeer is gekomen. Er liggen geen concrete elementen voor waaruit enig werkelijk schuldinzicht of enige werkelijke gedragswijziging is af te leiden. In zoverre verzoeker in dit verband voorhoudt dat hij blijkens de bestreden beslissing na de laatste veroordeling geen nieuwe feiten meer pleegde, hetgeen volgens hem wel getuigt van inkeer, merkt de Raad op dat verzoekers laatste veroordeling dateert van

14 juli 2017 en in de bestreden beslissing wel degelijk nog gewag wordt gemaakt van volgende feiten: "Op 17.08.2017 zorgde een groep jongeren, waaronder uzelf, voor overlast in het station te Kortrijk. Aangezien alle leden van de groep bij de politie gekend waren voor tal van druggerelateerde feiten, vechtpartijen, diefstallen et cetera werd door de politieagenten van de politiezone VLAS om bijstand verzocht. Een politiepatrouille die toesnelde om bijstand te verlenen zag u lopen nadat zij reeds radiofonisch vernomen had dat u ook deel uitmaakte van de groep maar dat u zich van de controle had onttrokken. Tijdens de controle werd een groep jongeren opgemerkt, u maakte deel uit van die groep, riep en hitste de andere jongeren rondom u op. Wanneer aan u en de andere groepsleden gevraagd werden, de plaats te verlaten, deed iedereen, behalve u, dat zonder tegenspreken. U staakte uw poging om de groep verder op te hitsen niet en bleef gewoon doorgaan. Hieruit blijkt nogmaals dat u lak heeft aan regels en totaal geen respect heeft voor de politiediensten. Uit het bestuurlijk verslag met referentie BS 001113/17 blijkt: "Wij benaderen de groep jongeren en vragen de plaats te verlaten om zo de controle vlot en in alle rust te laten verlopen. IEDEREEN op het perron doet dit zonder tegenspreken, behalve [K.] die poogt de groep op te hitsen. Even pogen wij [K.L.] weg te drijven door het aanblaffen van de diensthond, maar betrokkene blijft provoceren en zet geen stap achteruit. Wij besluiten [K.L.] ook naar de groep te controleren jongeren te drijven waar een collega op vraag van opsteller overgaat tot het boeien van [K.] op de rug. Eenmaal [K.L.] op de rug geboeid is start het provoceren ten aanzien van opsteller terug. Wij krijgen verwijten racist te zijn en zeer selectief op te treden. Wij doen dit omdat wij anders niets nuttigs te doen hebben... Ook de leden van de groep die aan de controle worden onderworpen poogt hij op te hitsen. Dit resulteert uiteindelijk in drie bestuurlijke aanhoudingen/opsluitingen. [K.L.] geeft ons de indruk dit allemaal leuk te vinden, door onophoudelijk te grijnzen en alle omstanders te pogen ophitsen. Op weg naar het dienstvoertuig is [K.L.] geboeid op de rug, doch betrokkene blijft pogen omstanders tegen onze diensten op te zetten". Bij problemen legt u duidelijk de schuld bij anderen of de maatschappij, uw eigen rol lijkt u nooit in vraag te stellen, schuldbesef is u totaal vreemd." Verzoeker betwist deze door de politie vastgestelde feiten niet en weerlegt evenmin het motief dat dit gedrag van zijn kant niet wijst op enig schuldbesef. Verzoeker overtuigt in het licht van hetgeen voorafgaat geenszins dat hij tot inkeer is gekomen en hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden.

Verzoeker stelt nog dat hij thans de onderrichtingen van de probatieassistente wel degelijk volgt en hij thans ook school loopt. Hij verwijst hiervoor naar een schrijven van een justitieassistente. Opnieuw blijkt niet dat verzoeker dit stuk voorlegde aan het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, zodat niet blijkt dat de staatssecretaris hiermee rekening kon of diende te houden. Dit stuk leert ook niet of onvoldoende dat verzoeker daadwerkelijk een intentie heeft om zijn leven te beteren. Hieruit blijkt zo eerder dat verzoeker nog steeds geen vorming rond impulsiviteits- en agressiecontrole opstartte. Een regelmatige scholing blijkt hieruit evenmin, minstens onvoldoende. Uit dit stuk blijkt evenmin dat verzoeker daadwerkelijk bereid is om schadevergoeding te betalen aan zijn slachtoffers en in dit verband zelf al concrete stappen heeft gezet.

Er dient daarnaast te worden aangenomen dat de staatssecretaris in de bestreden beslissing heeft geduid waarom hij besluit tot een "ziekelijke drift naar geweld" in hoofde van verzoeker. Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor dat de beoordeling van de feiten kennelijk onredelijk is of niet getuigt van een zorgvuldige feitenvinding. Hij stelt enkel dat dit aspect van de zaak niet verder is onderzocht, terwijl op lezing van de beslissing wel degelijk kan worden aangenomen dat dit is nagegaan op basis van de concrete feiten van de zaak zoals deze in detail worden uiteengezet. Verzoeker duidt ook niet concreet welk verder onderzoek in dit verband zich nog opdrong. Hij lijkt de betekenis van het woord "ziekelijk" ten onrechte te verengen tot verband houdend met een medische aandoening, terwijl dit hier overduidelijk in meer figuurlijke zin wordt gebruikt en in de betekenis van abnormaal of pervers.

3.20. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing het resultaat zijn van een individueel onderzoek waarbij de staatssecretaris alle objectieve en relevante gegevens alsook specifieke omstandigheden, zoals zij blijken uit het administratief dossier, in acht heeft genomen. In de bestreden beslissing wordt op deugdelijke en omstandige wijze toegelicht waarom uit het persoonlijk gedrag van verzoeker kan worden afgeleid dat hij een voldoende ernstige, werkelijke en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De staatssecretaris licht daarbij voldoende toe dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat deze bedreiging ter bescherming van de openbare orde de bestreden beslissing rechtvaardigt (noodzakelijkheid). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de in casu genomen maatregel, dit is de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf, niet in verhouding staat met het beoogde doel, dit is de bescherming van de openbare orde. Er blijkt niet dat in de gemaakte beoordeling omtrent het ernstige en actuele risico voor de openbare orde

gegevens, die in casu relevant zijn en voorlagen, werden miskend of dat er sprake is van een incorrecte feitenvinding of enige kennelijke onredelijkheid.

3.21. In de bestreden beslissing wordt daarnaast niet betwist dat verzoeker in België familieleden heeft, meer bepaald zijn moeder en drie halfzussen en ook nog enkele verdere familieleden. De staatssecretaris stelt vast dat verzoeker nog officieel staat ingeschreven op het adres van zijn moeder en drie halfzussen, maar wijst erop dat deze familiebanden, waar hij meerderjarig is, slechts onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM voor zover er sprake is van hechte banden en bijzondere banden van afhankelijkheid. Hij stelt dat dit niet of onvoldoende blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Dergelijke banden blijken evenmin met de overige familieleden die verzoeker nog heeft in België. Hierbij wordt er ook op gewezen dat verzoeker zijn moeder pas volgde naar België op een ogenblik dat deze laatste hier reeds bijna tien jaar verbleef. Voor zover alsnog een gezins- of familieleven moet worden aangenomen en waar wordt aanvaardt dat verzoeker een welbepaald privéleven in België heeft opgebouwd, wijst de staatssecretaris daarenboven op het volgende. Hij stelt dat verzoekers vader indertijd toestemming gaf opdat verzoeker zijn moeder in België kon vervoegen en uit niets blijkt dat verzoekers vader niet meer in Guinee verblijft of overleden zou zijn. Hij stelt dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoeker ook nog een familiaal netwerk heeft in Guinee. Hij is van mening dat verzoekers familiale en persoonlijke belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde en de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde die een beëindiging van het verblijf noodzakelijk maken. Hij motiveert dat de familieleden in België en elders in Europa, alsook verzoekers vrienden, contact met verzoeker kunnen onderhouden middels korte bezoeken en middels de moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen vanuit België ook bijvoorbeeld financiële steun bieden voor de herintegratie van verzoeker in Guinee. De staatssecretaris aanvaardt dat verzoeker nog andere banden met Guinee heeft dan zijn nationaliteit, waar hij aldaar tot zijn twaalf jaar heeft gewoond. Hij stelt dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker in zijn herkomstland nog een netwerk heeft waarop hij kan terugvallen. Hij stelt ook dat nergens uit blijkt dat de eventueel met België opgebouwde banden van een zodanig uitzonderlijke aard zijn dat deze kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Verzoeker is niet langer schoolplichtig en er blijkt ook niet dat hij nog scholing volgt, minstens blijkt niet dat de scholing niet elders mogelijk is. Verzoekers schoolloopbaan in België was ook problematisch.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dan ook dat verzoekers gezins- en familiale banden alsook zijn privéleven op het Belgische grondgebied in rekening zijn gebracht en deze zijn afgewogen tegen de ernstige redenen van openbare orde die spelen in verzoekers situatie. De redenen waarom in de doorgevoerde belangenafweging een groter gewicht wordt toegekend aan de belangen van openbare orde kunnen in de bestreden beslissing worden teruggevonden.

Specifiek wat de aanwezigheid van verzoekers moeder en halfzussen, evenals enkele verdere familieleden, betreft, refereert de staatssecretaris aan de rechtspraak van het EHRM dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen – of tussen familieleden die niet tot het kerngezin behoren – enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Hij stelt vast dat geen bijzondere banden van afhankelijkheid blijken tussen verzoeker en zijn familieleden in België. Verzoeker brengt hiertegen in dat hij wel degelijk nog afhankelijk is van zijn moeder, waar hij in België nog inwoont bij zijn moeder en schoolgaande is. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont dat het kennelijk onredelijk is waar de staatssecretaris oordeelde dat het enkele gegeven dat verzoeker nog inwoont bij zijn moeder nog niet volstaat om aan te tonen dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband of een noodzakelijke directe aanwezigheid van zijn moeder. Verzoeker liet daarnaast na om het bestuur in kennis te stellen van een eventuele scholing in België die in rekening diende te worden gebracht, zodat het hiermee geen rekening kon houden. Verzoeker toont aan de hand van de mail van een justitieassistente ook onvoldoende aan dat hij thans regelmatig en daadwerkelijk scholing volgt in België.

Zelfs voor zover, gelet op verzoekers nog jeugdige leeftijd en waar hij nog inwoont bij zijn moeder en halfzussen, alsnog een gezins- en familieleven dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM moet worden aangenomen en waar het niet is betwist dat verzoeker, gelet op zijn lange legale verblijf in België, een privéleven in dit land heeft opgebouwd, volgt daarnaast uit de bestreden beslissing dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat deze wetgeving niet voldoende 'voorzienbaar' is. Er wordt herhaald dat de regelgeving

'voorzienbaar' is indien de werkingssfeer en de normatieve inhoud ervan met voldoende precisie zijn geformuleerd om de gevolgen ervan met redelijke voorspelbaarheid te voorzien. De betrokken regelgeving moet, met andere woorden, voldoende duidelijke termen gebruiken om eenieder in toereikende mate te kennen te geven in welke omstandigheden en onder welke voorwaarden de nationale overheid is gemachtigd om maatregelen te treffen die zijn door het EVRM beschermde rechten raken (EHRM (GK) 12 juni 2014, nr. 56030/07, Fernandez Martinez/Spanje, §117; inzake openbare orde en nationale veiligheid zie in het bijzonder EHRM 24 april 2008, nr. 1365/07, C.G. e.a./Bulgarije, § 39-40). In casu kan worden aangenomen dat de bepalingen van de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet voldoen aan deze voorwaarden. Er blijkt niet dat het gegeven dat de meeste feiten die verzoeker pleegde dateren van voor de inwerkingtreding van deze wetgeving maakt dat de bepalingen van deze wetgeving niet voldoen aan de gestelde kwaliteitsvereisten zoals vooropgesteld door het EHRM. Op lezing van de bestreden beslissing dient bovendien te worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk ook nog feiten pleegde die de openbare orde raken na de inwerkingtreding van de nieuwe wetgeving. Hij kreeg zo ook op 3 juni 2017 een formele waarschuwing betekend dat hij het gevaar liep om te worden uitgezet indien hij zich opnieuw schuldig zou maken aan een inbreuk op de openbare orde, waarbij werd vastgesteld dat hij nadien wel degelijk nog overging tot dergelijke feiten. Verzoeker weerlegt dit niet. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het privé- en/of gezins- en familieleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Zoals reeds uiteengezet, vereist dit dat de staatssecretaris een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoeker en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat dient te worden aangenomen dat de staatssecretaris is overgegaan tot de vereiste belangenafweging.

Verzoeker betoogt dat hij in zijn herkomstland geen enkel familielid of netwerk heeft dat zich over hem kan ontfemen. Hij stelt dat zijn oma vijf jaar geleden is overleden. Hij stelt ook in zijn hele leven zijn vader maar gedurende minder dan één maand te hebben gekend. Hij voert aan geen enkele familiale, sociale of culturele band meer te hebben met zijn herkomstland, dat hij op 12-jarige leeftijd verliet. Hij betoogt dat hij aldaar "*niet op relevante leeftijd [heeft] geleerd wat relevant is om te overleven*" en hij geen enkele vaardigheid of kennis heeft om er te overleven. Hij stelt dat op de leeftijd van 12 jaar er nog geen netwerken zijn gevormd en er nog geen afdoende vaardigheden zijn opgebouwd om te kunnen overleven in het land van herkomst. Hij acht de duur van het verblijf in het land van herkomst om deze redenen niet relevant. Hij stelt geen kennis te hebben van de taal in zijn land van herkomst. Hij betoogt dat als hij niet kan overleven in het herkomstland, hij evident ook geen gebruik kan maken van de moderne communicatiemiddelen om te communiceren met het verre België. Gelet op zijn niet afgemaakte scholing in België, stelt hij verder dat het zeer aannemelijk is dat zijn kansen op het vinden van werk in zijn land van herkomst nihil zijn, terwijl hij in België kan terugvallen op kinder- en onderhoudsgeld zolang hij nog studeert. Hij wijst op een lamenteabele toestand in zijn herkomstland en een kennelijk gebrek aan sociale voorzieningen waarmee ten onrechte geen rekening is gehouden. Hij verwijst naar een rapport van Human Rights Watch dat melding maakt van een grote werkloosheid, een gebrek aan sociale zekerheid, een sterke onveiligheid, een gebrekkige werking van de politie en gerechtelijke diensten en een zeer grote georganiseerde misdaad. Hij stelt dat zijn moeder geen twee gezinnen kan onderhouden en het ook onredelijk zou zijn indien zijn moeder en halfzussen hem zouden moeten volgen naar het herkomstland. Deze laatsten zijn geboren in België, zijn geen echt jonge kinderen meer en hebben de Belgische nationaliteit, net als zijn moeder. Hij wijst op een duurzame lokale verankering in België.

Er werd reeds vastgesteld dat gelet op de aard en de ernst van de gepleegde feiten de staatssecretaris op zich kon overgaan tot de genomen maatregel van beëindiging van het verblijfsrecht om ernstige redenen van openbare orde. In het licht van de vele ernstige en elkaar snel opvolgende geweldfeiten die verzoeker pleegde, waarbij hij ook nog feiten van openbare orde beging na het ontvangen van een formele waarschuwing, en waar uit verzoekers gedrag voorafgaand aan de bestreden beslissing geen

duidelijke verandering in gedrag of schuldbesef blijkt, blijft de genomen maatregel omwille van ernstige redenen van openbare orde gehandhaafd.

Wat de criteria van de duur van het verblijf in België, de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met België en de nationaliteit van de betrokken personen betreft, is het niet betwist dat verzoeker op 12-jarige leeftijd naar België is gekomen, ofwel ongeveer 8 jaar geleden. Het wordt op zich evenmin betwist dat verzoeker in deze periode een privéleven heeft opgebouwd in dit land en hij nog inwoont bij zijn moeder en halfzussen. Deze familieleden hebben de Belgische nationaliteit, hetgeen ook uitdrukkelijk wordt erkend in de bestreden beslissing. De staatssecretaris was van oordeel dat niet blijkt dat er bijzondere afhankelijkheidsbanden bestaan tussen verzoeker en zijn familieleden in België. Hij wees er ook op dat verzoeker zijn moeder pas volgde naar België op een ogenblik dat deze laatste hier reeds bijna tien jaar verbleef en hij dus in het verleden, en op zeer jonge leeftijd, ook reeds lange tijd was gescheiden van zijn moeder. Hij stelde verder dat nergens uit blijkt dat de tijdens het verblijf opgebouwde banden met België van een zodanig uitzonderlijke aard zijn dat deze kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Hij motiveerde dat verzoeker niet langer schoolplichtig is en ook niet blijkt dat hij nog scholing volgt, minstens niet blijkt dat de scholing niet elders mogelijk is. Verzoekers schoolloopbaan in België was ook problematisch. Hij motiveerde dat de familieleden in België en elders in Europa, alsook verzoekers vrienden, contact met verzoeker kunnen onderhouden middels korte bezoeken en middels de moderne communicatiemiddelen.

Wat het criterium betreft van de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het land van herkomst, is het verder niet betwist dat verzoeker tot zijn 12 jaar in het herkomstland heeft verbleven en dit sinds zijn 2 jaar zonder zijn moeder, die op dat ogenblik reeds naar België reisde. De staatssecretaris stelde vast dat verzoekers vader indertijd toestemming gaf opdat verzoeker zijn moeder in België kon vervoegen en uit niets blijkt dat verzoekers vader niet meer in Guinee verblijft of zou zijn overleden. Hij stelde dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoeker nog een familiaal netwerk heeft in Guinee. De staatssecretaris aanvaardde dat verzoeker nog andere banden met Guinee heeft dan zijn nationaliteit, waar hij aldaar tot zijn 12 jaar heeft gewoond. Hij stelde dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker in zijn herkomstland nog een netwerk heeft waarop hij kan terugvallen. Verzoekers familieleden kunnen volgens hem vanuit België verder ook bijvoorbeeld financiële steun bieden voor de herintegratie van verzoeker in Guinee.

Zelfs als nog wordt aangenomen dat verzoeker een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft met zijn moeder en halfzussen, gelet op zijn nog jonge leeftijd en waar hij bij hen inwoont, betekent dit nog niet dat er tussen verzoeker en deze familieleden een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat die tot gevolg heeft dat een directe aanwezigheid van deze familieleden voor verzoeker noodzakelijk is. Het is niet betwist dat verzoekers moeder reeds 10 jaar aanwezig was op het Belgische grondgebied, voordat verzoeker haar in 2010 vervoegde. Verzoeker maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat zijn relatie met zijn moeder en halfzussen wordt gekenmerkt door welbepaalde aspecten die maken dat het in zijn situatie kennelijk onredelijk is dat hij (opnieuw) van hen zou worden gescheiden. Hij betwist de motivering niet dat hij via de moderne communicatiemiddelen met zijn moeder en halfzussen contacten kan onderhouden en zo de familiebanden kan onderhouden. Er blijkt ook niet dat de moeder en halfzussen verzoeker niet op regelmatige tijdstippen kunnen bezoeken in Guinee. De Raad benadrukt verder dat de staatssecretaris van verzoekers moeder en halfzussen niet verwacht dat deze verzoeker definitief zouden vergezellen naar Guinee, zodat het betoog hieromtrent niet dienstig is. In het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat de band tussen verzoeker en zijn moeder en halfzussen van die aard is dat het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat verzoeker de permanente aanwezigheid van deze familieleden niet nodig heeft en contacten kunnen worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken.

De staatssecretaris heeft verder niet ontkend dat verzoeker een privéleven in België heeft opgebouwd, maar hij oordeelde niettemin dat niet blijkt dat de opgebouwde banden met België van zo'n uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag vormt voor de openbare orde. De staatssecretaris merkt op dat niet blijkt dat verzoeker actueel nog school loopt, dat hij sowieso niet langer schoolplichtig is en dat niet blijkt dat hij, voor zover hij alsnog school loopt, deze scholing dan niet elders kan volgen. Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die afbreuk kunnen doen aan deze beoordeling. Een louter algemene bewering duurzaam lokaal verankerd te zijn in België kan in dit verband niet volstaan. Verzoeker geeft nog aan thans wel degelijk school te lopen. Hieromtrent werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoeker niet deze scholing kenbaar te maken bij het bestuur, zodat het er rekening

mee kon houden. Daarenboven wordt de beweerde scholing in België thans enkel onderbouwd door de voorlegging van een emailbericht van een justitieassistent en de hierin vervatte vermelding “[b]lijf je concentreren op je school en jouw hobby”. Voor welke scholing verzoeker nog is ingeschreven, of dit voltijds of deeltijds is en of hij deze effectief en op regelmatige basis volgt, blijkt niet. Hiermee weerlegt verzoeker de voorziene motivering niet dat zijn persoonlijke banden met België niet kunnen opwegen tegen de redenen van openbare orde.

Wat de vraag betreft of van verzoeker in redelijkheid kan worden verwacht dat hij opnieuw een leven opbouwt in zijn herkomstland, is het – zoals reeds gesteld – niet betwist dat verzoeker sinds zijn 2 jaar zonder zijn moeder is opgegroeid in het herkomstland. Het is ook niet betwist dat verzoekers vader toestemming gaf opdat verzoeker zijn moeder in België kon vervoegen. De staatssecretaris wijst erop dat uit niets blijkt dat verzoekers vader zich niet meer in Guinee zou bevinden of zou zijn overleden. Verzoeker geeft het tegendeel niet aan. De Raad is van oordeel dat in deze omstandigheden, en waar kan worden aangenomen dat verzoeker in zijn herkomstland een familiaal opvangnetwerk had totdat hij er op twaalfjarige leeftijd is vertrokken, het nog niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat niets erop wijst dat dit familiale netwerk dan niet langer voorhanden is. Verzoeker brengt geen concrete argumenten ondersteund door een begin van bewijs naar voor die de motivering kunnen weerleggen dat in deze omstandigheden in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij nog over een familienetwerk beschikt in Guinee. Verzoeker beperkt zich op dit punt thans ook tot loutere beweringen. Hij stelt zijn vader slechts gedurende één maand te hebben gekend. Verder stelt hij dat zijn oma intussen is overleden. Een meer concrete toelichting of een begin van bewijs ter zake ontbreekt volledig. Met dit betoog toont hij niet aan dat hij bij een terugkeer, voor zover nodig, niet langer terecht kan bij de personen die tijdens zijn kindertijd, en voorafgaand aan zijn komst naar België, voor hem hebben ingestaan in zijn land van herkomst. Louter ongestaafde beweringen volstaan niet om de gedegen motivering in de bestreden beslissing onderuit te halen.

Waar verzoeker gedurende zijn eerste twaalf levensjaren in zijn herkomstland heeft doorgebracht, kan verder ook in redelijkheid worden aangenomen dat hij nog een zekere vertrouwdheid heeft met de taal, cultuur en gebruiken in dit land. Er blijkt, zoals de staatssecretaris in alle redelijkheid kon oordelen, niet dat in deze situatie zou moeten worden aangenomen dat verzoekers enige band met zijn herkomstland zijn nationaliteit betreft. Verzoekers algemene bewering dat dit wel degelijk het geval zou zijn, overtuigt niet en wordt niet, minstens onvoldoende concreet, onderbouwd. Verzoeker overtuigt niet dat hij geen enkele familiale, sociale of culturele band meer heeft met zijn herkomstland of de taal ervan niet spreekt. Verzoeker betwist niet dat hij scholing heeft genoten in Guinee. Van een persoon die is geboren en tot zijn 12 jaar is opgegroeid in een bepaald land en aldaar ook school heeft gelopen, kan in redelijkheid worden aangenomen dat hij minstens een basiskennis heeft van (een van) de talen in dit land. Zelfs indien de banden met het herkomstland verder zijn verwaterd als gevolg van verzoekers jarenlange verblijf in België, betekent dit nog niet noodzakelijkerwijze dat hij niet opnieuw kan terugvallen op zijn vroegere familiale netwerk en dat hij, waar kan worden aangenomen dat er nog een zekere vertrouwdheid is met de taal, cultuur en gebruiken in dit land, niet opnieuw de banden met dit land kan aanhalen en voor zichzelf aldaar opnieuw een leven kan uitbouwen, zonder al te grote moeilijkheden.

In het licht van de vaststellingen dat niet blijkt dat verzoeker niet langer een familiaal netwerk heeft in Guinee en daarnaast kan worden aangenomen dat een verblijf in het herkomstland tot zijn 12 jaar, waar ook reeds scholing werd genoten, wel degelijk wijst op een zekere vertrouwdheid met de ta(a)l(en), cultuur en gebruiken in dit land, overtuigt verzoeker ook niet met zijn bewering dat hij in zijn herkomstland niet zal kunnen overleven of aarden omdat hij reeds sinds zijn 12 jaar weg is uit dit land. Zijn algemene beschouwingen in dit verband kunnen niet volstaan om de gedegen motivering in de bestreden beslissing onderuit te halen. Verzoekers persoonlijke gedragingen in België wijzen bovendien duidelijk op een zelfredzaamheid van verzoeker en de Raad ziet geen concrete redenen waarom verzoeker in zijn herkomstland niet langer zal kunnen ‘overleven’ of ‘aarden’. Verzoeker weerlegt ook de motivering in de bestreden beslissing niet dat zijn familieleden in België hem vanuit België ook financiële en andere steun kunnen bieden bij een herintegratie in Guinee. Verzoeker stelt in dit verband nog dat zijn moeder geen twee gezinnen kan ondersteunen, maar toont niet concreet aan dat zij geen financiële ruimte heeft om hem (tijdelijk) bijkomend te ondersteunen bij een terugkeer naar het herkomstland. Er blijkt ook niet dat zij haar eventuele familie, vrienden en kennissen in het herkomstland niet kan aanspreken om verzoeker te helpen bij een terugkeer in het land van herkomst.

Er blijkt niet dat de duur van het verblijf in België gedurende 8 jaar van aard is afbreuk te doen aan de banden die verzoeker in redelijkheid nog kan worden geacht te hebben met zijn herkomstland en de

gedane vaststellingen. Het gegeven dat verzoeker zijn adolescentie in België heeft doorgemaakt, doet hier nog niet anders over oordelen.

Verzoeker stelt nog dat het feit dat hij geen diploma heeft behaald in België maakt dat zijn kansen op het vinden van werk in Guinee nihil zijn. Hij weerlegt hiermee de motivering in de bestreden beslissing niet dat niet blijkt dat hij zijn eventuele scholing dan niet kan afmaken in zijn herkomstland. Verzoeker toont ook niet concreet aan dat, zelfs rekening houdend met de algemene verwijzing naar een rapport van Human Rights Watch dat er in Guinee sprake is van een grote werkloosheid en een gebrek aan sociale zekerheid, hij geen enkele kans heeft om te overleven in zijn herkomstland. De Raad benadrukt andermaal dat verzoeker de vaststellingen niet weerlegt dat kan worden aangenomen dat hij in zijn herkomstland nog een familiaal netwerk heeft, hij er tot op zekere hoogte nog vertrouwd is met de taal, cultuur en gebruiken en hij er eventueel ook ondersteuning kan ontvangen van zijn familie in België. In deze omstandigheden overtuigt verzoeker niet dat zijn kansen om te overleven en te werken in het herkomstland nihil zijn. Ook met een loutere bijzonder algemene verwijzing naar een grote onveiligheid, gebreken in de werking van politie en gerecht en een grote georganiseerde misdaad toont verzoeker in de thans voorliggende omstandigheden nog niet op voldoende concrete en individuele wijze aan dat hij niet in redelijkheid opnieuw een leven kan uitbouwen in zijn herkomstland. Hij toont niet aan dat op dit punt enig concreet gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht, te meer waar hij zelf naliet om voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing te wijzen op enige onmogelijkheid tot het verder leiden van een privéleven in het land van herkomst.

Verzoekers betoog dat een beëindiging van zijn verblijfsrecht en/of terugkeer naar herkomstland maakt dat zijn rechten op kinder- en onderhoudsgeld tijdens zijn studies zouden wegvallen, is niet van aard afbreuk te doen aan de belangafweging in de bestreden beslissing. Hij toont daarenboven geenszins aan dat hij actueel nog kinder- of onderhoudsgeld ontvangt.

De Raad herhaalt ook nog dat verzoeker de betekenis van het woord “*ziekelijk*” ten onrechte lijkt te verengen tot verband houdend met een medische aandoening, terwijl dit in de bestreden beslissing overduidelijk in meer figuurlijke zin wordt gebruikt en in de betekenis van abnormaal of pervers. Hij kan dan ook niet ernstig voorhouden als zou ten onrechte niet zijn nagegaan of hij een medische behandeling kan genieten in zijn herkomstland.

Gelet op de bovenstaande motieven blijkt op afdoende wijze uit de bestreden beslissing dat de staatssecretaris de Boultif/Üner-criteria in het kader van zijn belangenafweging in rekening heeft genomen, zoals de duur van verzoekers verblijf en de hechtheid van diens sociale, culturele en familiebanden met België en met zijn land van herkomst. Verzoeker toont het kennelijk onredelijk of disproportioneel karakter van de belangenafweging niet aan.

3.22. Uit het voorgaande volgt dat de staatssecretaris in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven de individuele belangen van verzoeker en zijn gezin heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden die de situatie van verzoeker kenmerken, in overweging genomen.

De staatssecretaris heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van verzoeker, dat een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris in casu een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de belangen van verzoeker, inclusief de aanwezigheid van zijn moeder en halfzussen in België, niet opwegen tegen de “*vrijwaring van de openbare orde*” (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64; zie in deze zin ook EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, §76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, §40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

De staatssecretaris heeft op afdoende en deugdelijke wijze gemotiveerd waarom het beëindigen van verzoekers verblijfsrecht een “*noodzakelijke maatregel*” vormt ter bescherming van de openbare orde.

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de staatsecretaris zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.23. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld. De motieven in feite en in rechte die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kunnen immers eenvoudig in deze beslissing worden gelezen en deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig.

De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Verder blijkt dat de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam overeenkomstig de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM en dat een onzorgvuldige beoordeling van verzoekers situatie in het licht van deze artikelen niet blijkt. Een miskennis van de voormelde bepalingen of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In dit verband werd ook vastgesteld dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op een miskennis van het artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek of het niet-retroactiviteitsbeginsel.

3.24. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat de thans bestreden beslissing niet is te beschouwen als een willekeurige of onwettig inmenging in verzoekers privé- dan wel gezins- of familielevens. Er blijkt verder niet dat verzoeker een echtgenote of kinderen heeft in België, of een partner met wie hij in het huwelijk wenst te treden. Een schending van de artikelen 17 en 23 van het BuPo-verdrag blijkt evenmin.

3.25. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker ten slotte aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, maar enkel een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. Artikel 3 van het EVRM impliceert geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, al dan niet tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich thans dienstig kan beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM. De gedane vaststellingen in het kader van de bespreking van artikel 8 van het EVRM maken verder ook reeds dat verzoeker er niet in slaagt een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het herkomstland aannemelijk te maken.

3.26. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS